

Ediție specială
Săptămână de rugăciune
pentru tineret,
19 - 28 februarie 2021

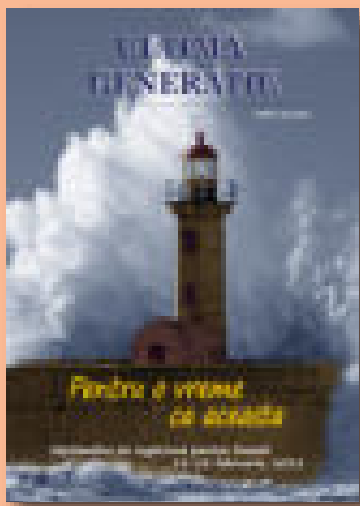
realizată de
Departamentul de Tineret
al Uniunii Române a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă

Colectivul de redacție:

Cristian Paulescu, Adrian Barnea, Ghiță Ulici,
Cristian Rădoiaș, Vali Todoran, Corneliu Cojocaru,
Marian Pârțac, Natanael Postolache.

Grafică: Daniela Picu

Imagini: www.123rf.com

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
e-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

ISSN 1223-8872

Cuprins:

1 - Este timpul ca Dumnezeu să lucreze	4
2 - Ce văd oamenii la tine?	8
3 - Prețuiește vremea tinereții	12
4 - Vremea dragostei	16
5 - Trebuie să te naști din nou	20
6 - Vremea înrolării	24
7 - Decorat pentru veșnicie	28

Departamentul de Tineret al Uniunii Române a Advențiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă pune la dispoziția noastră o serie de prelegeri pe tema: *Pentru o vreme ca aceasta.*

Scopul studiului este acela de a-i ajuta pe membrii bisericii, în special pe tineri, să conștientizeze faptul că nu întâmplător se află în lumea aceasta și că orice ocazie care li se oferă este pusă la dispoziția lor pentru a acționa ca niște creștini autentici care-și cunosc responsabilitățile.

Pe parcursul studiului ne vom reaminti că *Este Vremea* ca Dumnezeu să intervină pentru lumea noastră, *Este Vremea* să ne construim caractere care să reziste probei, *Este Vremea* să înțelegem pericolele și să ne ferim de ele, *Este Vremea* să avem relații frumoase în familie și în biserică, *Este Vremea* să fim oameni noi, născuți din nou, *Este Vremea* să ne înrolăm pentru Dumnezeu, asumându-ne responsabilități în lucrarea lui Dumnezeu și la vremea potrivită Dumnezeu ne va răsplăti toate aceste neînsemnate eforturi, decorându-ne pentru veșnicie.

Sabatul din 27 februarie 2021 va fi o zi de consacrare, de rugăciune, meditație și post (pentru cei care pot face lucrul acesta), momente în care Îi putem prezenta lui Dumnezeu dorința noastră de a ne înțelege misiunea, de a deveni reformatori, de a-L reprezenta corect înaintea oamenilor.

Duminică, 28 februarie 2021, se va strânge un dar special, care va fi folosit în scopul promovării activităților pentru tineret din Uniunea Română.

Fie ca Dumnezeu să ne dea putere și dorința sinceră de a lucra pentru promovarea cauzei Sale în această lume.

Editorii

Temele au fost realizate de tineri din cele șase Conferințe care compun Uniunea Română a Advențiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, în colaborare cu Departamentul de Tineret al Uniunii.

Pentru o vreme ca aceasta...

Există în viață situații care ne surprind plăcut sau neplăcut, determinându-ne să ne punem serios întrebarea: De ce se întâmplă ceea ce se întâmplă?

Un episod biblic ne-o prezintă pe Estera, o tânără evreică aflată în captivitate în Imperiul Medo-Persan, ajunsă „peste noapte” împărăteasă. Nici n-a apucat să se obișnuiască bine cu noua poziție, când tânăra află că poporul din care făcea parte este condamnat la moarte, fiind fixată o zi anume în care evreii să fie exterminați. Nedumerită, fata nu știe ce să facă și când Mardoheu, vărul ei, îi cere, în numele poporului, să intervină, ea încearcă să se justifice, menționând faptul că poziția de regină în imperiul respectiv este una limitată, supusă legilor stricte pe care împăratul le aplica fără să facă excepție.

Mardoheu este insistent și încearcă să o conștientizeze de răspunderea ce-i revine, amintindu-i: „Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Estera 4:14).

Trăim vremuri critice, momente în care cerințele lui Dumnezeu cu cele ale lumii în care trăim se contrazic. În timp ce Dumnezeu ne spune să mergem în toată lumea și să predicăm Evanghelia, legile omenești îngrădesc din ce în ce mai mult posibilitățile noastre de a ajunge la oameni, iar oamenii sunt tot mai reticenți la auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. În timp ce Dumnezeu ne cere să fim onești, cinstiți, amabili și gata oricând

să ne punem în slujba semenilor, problemele cotidiene ne presează, iar cursul vieții ne îndeamnă spre necinste, nepăsare, egoism și individualism.

În astfel de situații ne simțim atât de neînsemnați și tindem să credem că „primăvara nu se face cu o floare”, prin urmare și cu noi și fără noi lucrurile vor fi la fel.

Este nevoie de glasul hotărât al lui Mardoheu care să ne amintească faptul că nu întâmplător am ajuns aceste timpuri. Nu este momentul să fim nepăsători, dezinteresați, somnolenți și inactivi. În cazul Esterei, ajutorul putea veni și din altă parte, dar Dumnezeu o adusesse într-o poziție influentă pentru un anumit scop, prin urmare i se cerea să vină în ajutorul poporului, „coste aceasta oricât ar costa”. Estera și-a înțeles responsabilitatea și și-a asumat riscul, alegând să meargă să pledeze pentru popor, „în ciuda legii”, menționând cu curaj: „și dacă va fi să pier, voi pieri”.

Este vremea să ne înrolăm în armata Domnului Hristos, lucrând pentru înaintarea cauzei Sale, chiar dacă există impedimente și riscuri. Dacă porunca este dată de Dumnezeu, ce pot să ne facă niște oameni? Și dacă vom pieri, nu este viața noastră în mâinile Celui ce ne poruncește să mergem să lucrăm pentru El?

Deși Estera a hotărât să meargă la împărat nechemată, ea nu a făcut lucrul acesta într-un mod pripit și necugetat. „Voi posti”, a fost hotărârea ei „și apoi voi merge...”

Există riscul ca, impresionați fiind de apelul divin, să pornim la lucru nepregătiți. Dumnezeu

nu va face însă pentru noi, ceea ce noi neglijăm să facem. Înainte să mergem să lucrăm pentru oameni, este nevoie ca noi înșine să fim născuți din nou, devenind copii ai lui Dumnezeu, acceptându-L pe El ca lider al vieților noastre și făcând fiecare pas în de acord cu planul și voința Sa. Este de subliniat faptul că nici Domnul Hristos, care venise direct de la Tatăl și-Și cunoștea bine misiunea, nu-Și permitea să meargă înainte fără rugăciune și meditație permanentă, iar fiecare pas era făcut în conformitate cu planul divin și în direct acord cu voința Tatălui. „Eu nu pot face nimic de la Mine Însuși...”, spunea El, „pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.” (Ioan 5:30).

Să pornim la lucru, acționând mai întâi în refacerea legăturii noastre cu Tatăl nostru, în reînnoirea legământului, în înțelegerea vocii Celui ce ne trimite! Nu avem timp de pierdut. Deja am pierdut mult prin nepăsarea noastră, iar acum singura modalitate de a recupera timpul pierdut, este să folosim cu conștiinciozitate pe cel care ne-a rămas. Fiecare secundă care trece, înseamnă una mai puțin în a face ceva pentru Dumnezeu, înseamnă un pas mai aproape de timpul final în care nu vom mai putea face nimic.

Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să ne înțelegem responsabilitatea și să lucrăm cu zel pentru înaintarea cauzei Sale. Amin!

Editorii

Este timpul ca Dumnezeu să lucreze

Bogdan Tătaru
- Conferința Ardealul de Sud

„Du-te, poporul meu, intră în odaia ta și închide ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia!” (Isaia 26:20).

Ascuns de mânia lui Dumnezeu la adăpostul lui Dumnezeu

În perioadele cele mai critice ale istoriei acestui pământ, atunci când omenirea luase o direcție categorică către autodistrugere, când paharul nelegiurii ei era aproape plin, Dumnezeu a intervenit. El nu a permis păcatului să pună stăpânire totală asupra creației Sale. Astăzi, observăm că din cauza aceluiași păcate, timpul nu mai poate dura mult. Degenerarea ia amploare din ce în ce mai mult, atât asupra mediului înconjurător, cât și asupra ființei umane. Temerea de Dumnezeu este alungată din inimile oamenilor, Legea Sa este tratată cu nepăsare și dispreț, stricăciunea morală nu cunoaște opreliști. Dumnezeu stă gata să

intervenă și să elibereze planeta pământ din robia păcatului și de sub domnia celui rău.

Vremea de criză

Astăzi, semnele vremurilor declară că ne găsim în pragul unor evenimente mari și solemne. „Totul în lumea noastră este în mișcare. Înaintea ochilor noștri se împlinește proorocia Mântuitorului cu privire la evenimentele ce vor precede revenirea Sa: „Veți auzi de războaie și vești de războaie... Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume.” (Evanghelizare, p. 194).

„Biblia și numai Biblia ne dă o imagine corectă a acestor lucruri. Aici sunt descoperite scenele marelui final în istoria lumii noastre, evenimente care își aruncă deja umbrele înainte, sunetul apropierei lor făcând pământul să tremure, iar inimi-

le oamenilor să se topească de groază.” (Profeți și regi, pp. 536, 537).

Capitolul 24 din Evanghelia după Matei este un subiect ce trebuie adus în atenția tuturor. Acum trăim într-un timp când profetiile din acest capitol se împlinesc.

Cum să ne raportăm la această perioadă?

„Dacă a fost vreodată un timp când să ne înțelegem responsabilitățile, atunci acela este acum, când adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie. Satan s-a coborât cu putere mare, spre a lucra cu toată înșelăciunea și păcătoșenia în cei care sunt pe cale de a pieri; și tot ce poate fi clătinat va fi clătinat, iar acele lucruri care nu se clatină vor rămâne.” (Testimony Treasures, vol. 3, p. 312).

„Nu este prea departe timpul când fiecare suflet va fi încercat. Semnul fiarei ne va fi impus.

Celor care au cedat pas cu pas pretențiilor lumii și s-au conformați obiceiurilor ei, nu li se va părea greu mai degrabă să cedeze în fața autorităților, decât să se expună disprețului, insultei, amenințării cu închisoarea și cu moartea. Lupta se va da între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. În acest timp, în biserică, aurul va fi separat de zgură.” (*Evenimentele ultimelor zile*, p. 177, 178).

„Deosebit de solemnă este declarația apostolului cu privire la aceia care vor refuza să primească dragostea adevărului. Din această pricină, declară el despre toți aceia care cu bună știință resping soliile adevărului, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. Oamenii care resping avertizările pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, li le adresează nu pot rămâne nepedepsiți. Dumnezeu Își retrage Duhul Său de la aceia care stăruie în a nu lua aminte la aceste avertizări, lăsându-i pradă amăgirilor la care ei țin.” (*Istoria faptelor apostolilor*, p. 219).

„Numai aceia care au fost cercețatori sânghinoși ai Scripturilor și care au primit dragostea de adevăr vor fi ocrotiți de amăgirea puternică ce ia lumea în stăpânire. Prin mărturia dată de Biblie, aceștia îl vor depista pe amăgitor în prefăcătoria lui. Timpul de încercare va veni peste toți. [...] Sunt copiii lui Dumnezeu atât de solid întemeiați pe Cuvântul Său, încât să nu urmeze dovada dată de simțurile lor? Se vor prinde ei de Biblie și numai de Biblie într-o astfel de criză?” (*Tragedia veacurilor*, p. 683).

„În curând, poporul lui Dumnezeu va fi supus unor încercări grele și cea mai mare parte dintre

aceia care acum par a fi sinceri și credincioși, se vor dovedi a fi din metal lipsit de valoare.” (*Testimony Treasures*, vol. 2, p. 31).

„Când religia lui Hristos va fi disprețuită până la extrem, când Legea Sa va fi mai nesocotită decât oricând înainte, atunci va trebui să avem cel mai fierbinte zel și cea mai neclintită hotărâre. Încercarea la care vom fi supuși va fi aceea de a rezista în apărarea adevărului și a neprihănității, în timp ce majoritatea ne părăsește, și de a purta bătăliile Domnului, atunci când campionii sunt rari. În acel timp, va trebui să acumulăm căldură din răceala altora, curaj din lașitatea lor și loialitate din trădarea lor.” (*Idem*, vol. 2, p. 31).

Vremea cernerii

În ciuda tuturor atacurilor, presiunilor, tumultului și in justiției din jurul nostru, ce se va întâmpla cu biserica așteptătoare a lui Hristos? Vor cădea ei pradă oboselii, descurajării sau vor lua poziție mult mai hotărâtă în favoarea adevărului? Vor demonstra că în perioadele cele mai cumplite de „îngheț și uscătură” pot rămânea asemenea bradului verde, statornici și neinfluențați de factorii externi pe întreaga perioadă a anului?

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigo nirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? [...] Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă faptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8:35-39)

„Trăim în timpul zguduirii, timpul în care tot ce poate fi zguduit va fi zguduit. Domnul nu-i va scuza pe aceia care cunosc adevărul dacă nu ascultă, în cuvânt și în faptă, de poruncile Sale. Dacă nu facem niciun efort să câștigăm suflete la Hristos, vom fi trași la răspundere pentru lucrarea pe care am fi putut să o facem, dar nu am făcut-o din cauza leneviei noastre spirituale. Aceia care aparțin Împărăției Domnului trebuie să lucreze cât se poate de serios pentru salvarea sufletelor. Ei trebuie să-și facă partea pentru a așeza și sigila legea între ucenici.” (*Testimony Treasures*, vol. 2, p. 547, 548).

**O mare
cernere
va avea loc.
Pleava
trebuie să fie
separată
de grâu la
timp.**

Satan lucrează cu toată puterea lui pentru a smulge sufletele din mâna lui Hristos și a le determina să-L calce în picioare pe Fiul lui Dumnezeu. Caracterul se formează. Îngerii lui Dumnezeu cântăresc valoarea morală. Dumnezeu Își încearcă poporul.

„O mare cernere va avea loc. Pleava trebuie să fie separată de grâu la timp. Pentru că neghina abundă, dragostea celor mai mulți se răcește. Acum este timpul când credinciosul adevărat va fi cel mai tare.” (Scrisoarea 46, 1887).

„Când furtuna se apropie, o mare grupă de credincioși care au mărturisit credința în soția îngerului al treilea, dar care n-au fost sfințiți prin ascultare de adevăr își vor părăsi poziția și vor trece în rândurile împotrivorilor. Unindu-se cu lumea și împărtășindu-se de spiritul ei, au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină; și când ajung la încercare, ei sunt pregătiți să aleagă partea ușoară, populară.” (*Tragedia veacurilor*, p. 666).

„Domnul va veni în curând. În fiecare biserică trebuie să aibă loc un proces de curățire, de cercetare, pentru că printre noi se

află oameni necredincioși, care nu iubesc adevărul și nu-L onorează pe Dumnezeu.” (*Review and Herald*, 19 martie 1895).

„Dumnezeu Își cerne poporul. El va avea o biserică sfântă și curată. Noi nu putem citi inima omului. Însă Dumnezeu a prevăzut mijloace de a menține curată biserica Sa.” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 99).

Vremea sfârșitului

„Când se vor întâmpla toate acestea?” (Marcu 13:4). Este o întrebare importantă. Când Hristos a arătat spre zidurile impunătoare ale Templului și a zis: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată”, ucenicii, legând catastrofa aceasta de sfârșitul tuturor lucrurilor, au venit la El în privat, și I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:2-3). Știind că cel rău va încerca să contrafacă chiar și a doua Sa venire, Isus a răspuns: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva.” După aceea

a început să le dea anumite semne sigure prin care să poată ști când venirea Lui se va apropia, evitând astfel să fie înșelați.

Este adevărat că mai departe în același capitol, 24 din Matei, Mântuitorul a spus: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” (versetul 36). Totuși, chiar înainte de aceasta, El a zis că atunci când se vor întâmpla anumite semne, ei ar trebui să știe că venirea Lui „este aproape, este chiar la uși” (versetul 33). De aceea tragem concluzia că, în timp ce este imposibil pentru cineva să spună care este ziua revenirii lui Hristos, este datoria noastră să știm când aceasta este aproape.

Mai are valabilitate răspunsul Mântuitorului la întrebarea ucenicilor: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: Eu sunt Hristosul! Și vor înșela pe mulți.” (versetele 4-5)? Desigur, trebuie să ne amintim că în timp ce aceste cuvinte au fost spuse ucenicilor care L-au urmat pe Hristos în lucrarea Lui pe pământ, ele sunt adresate la fel de direct poporului Său din toate secolele următoare până la sfârșitul timpului.

„Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție, împotriva altei împărății și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci, mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii

pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Versetele 6-14).

Nu poate exista nici cea mai mică îndoială că în aceste versete suntem transportați rapid prin istoria lumii până la sfârșitul timpului. „Sfârșitul” despre care vorbesc versetele 13 și 14 trebuie să se refere în mod sigur la sfârșitul lumii, despre care au întrebat ucenicii, care este identic cu a doua venire a lui Hristos. Sfârșitul lumii este timpul secerișului (Matei 13:39). Dar la timpul secerișului, Fiul omului vine pentru a secera pământul (Apocalipsa 14:14). Atunci El îi trimite pe îngerii Săi să strângă pe poporul Său. (compară Matei 13:40-41 cu 24:30-31).

Dumnezeu va interveni!

Aceste lecții sunt spre folosul nostru. Avem nevoie să ne prindem prin credință de Dumnezeu, căci înaintea noastră stă un timp care va pune la încercare sufletele oamenilor. Slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare criză. Atât din făgăduințele Scripturii cât și din intervenția lui Dumnezeu în situațiile critice din viața oamenilor de credință, vedem cât de strâns este legat cerul de evenimentele care au loc pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru cei care sunt credincioși față de El. Lumea nu este fără conducător. Programul evenimentelor care vor veni se află în mâinile Domnului. Măiestratea cerului are în sarcina Sa

destinul națiunilor, dar și preocuparea față de biserica Sa.

Atunci când Hristos va termina lucrarea de mijlocire și ușa milei va fi închisă, harul divin nu va mai ține în frâu pe cei nelegiuți, iar Satan va avea stăpânire deplină asupra acelor care resping mila lui Dumnezeu. Ei se vor strădui să nimicească pe poporul lui Dumnezeu; dar, așa cum Noe a fost închis în corabie, tot astfel cei neprihăniți vor fi ocrotiți prin puterea divină.

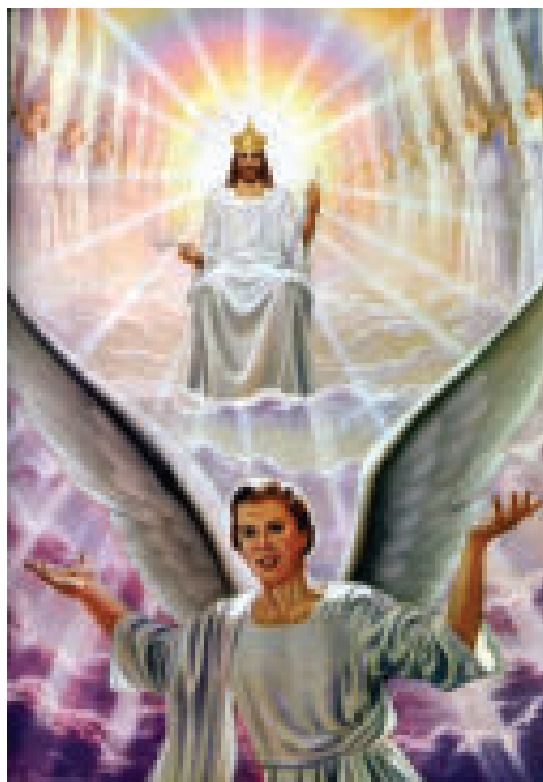
Avem nevoie să ne încredem în Dumnezeu, să credem în El și să mergem mai departe. Vigilența neobosită a solilor cerești și activitatea neîntreruptă în slujirea lor în legătură cu ființele de pe pământ ne arată cum mâna lui Dumnezeu este la cârmă.

O altă promisiune a lui Dumnezeu este că pentru cei aleși, zilele acelea vor fi scurtate; vedem deci rapiditatea cu care această lucrare merge în cele din urmă înainte, spre împlinire. Cel care nu doarme, care lucrează continuu pentru împlinirea planurilor Sale, poate să ducă mai departe marea Sa lucrare, în mod armonios. Ceea ce pare ființelor mărginite ca fiind încurcat și complicat, mâna Domnului poate păstra în deplină ordine. El poate să găsească mijloace pentru a zădărnici planurile oamenilor răi și va aduce confuzie în sfaturile lor rele împotriva poporului Său.

Dumnezeul cerului, puternicul Conducător al Universului, a luat această problemă în mâinile Sale; pentru că oamenii se luptau împotriva lucrării Sale. El a arătat în mod clar că

există un Conducător mai presus de om, a cărui autoritate trebuie să fie respectată.

Vremea se sfârșește, totuși toată lumea zace în Cel Rău (1 Ioan 5:19). Mulțimile de oameni au respins în toate veacurile mila lui Dumnezeu, iar acum va fi la fel. „Chiar dacă numărul copiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită.” (Romani 9:27). Câțiva din orice neam, din orice popor și națiune își vor spăla hainele și le vor albi în sângele Mielului. Pentru aceștia sunt pregătite locașuri, în care li se va da intrare, atunci când va veni Regele ca să ia ce este al Său. De aceștia nu Se va rușina și, în mijlocul adunării, îi va numi frații Lui. Ei sunt acum săraci și disprețuiți, dar atunci vor fi înălțați la dreapta lui Dumnezeu. Ce gând glorios! „Cel ce mărturisește aceste lucruri zice: Da, Eu vin curând.” Iar, în timp ce noi contemplăm pacea și odihna glorioasă pe care le va aduce, inimile noastre pline de dor răspund: „Vino, Doamne Isuse!”

Ce văd oamenii la tine?

Adrian Barnea
- Conferința Moldova

Trăim timpuri deosebite... În ultimul an s-au schimbat multe, am trecut cu toții prin diferite stări de neliniște, incertitudine, panică și descurajare, devenind tot mai tăcuți și plini de întrebări.

A fost o perioadă în care ne-am apropiat mai mult de Dumnezeu, ajungând să ne întrebăm dacă viața noastră a fost un exemplu sau dacă în același timp relația noastră cu Dumnezeu este una bună. Am avut cu siguranță bătăliile și dezamăgirile noastre, încercând din răspuț să ne prindem de brațul minunat al lui Dumnezeu. Spre finalul anului 2020 am avut Săptămâna de Rugăciune la nivel mondial, în care am învățat multe aspecte despre importanța timpului nostru și luarea unor decizii urgente pentru a fi în ordine cu Dumnezeu.

Iată că, prin bunătatea lui Dumnezeu, suntem într-o nouă

Săptămână de Rugăciune pentru tineri, în care cred și sper că ne vom ruga cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu pentru copiii și tinerii bisericii noastre. Privind în ansamblu, uneori sunt greu de înțeles, ușor de judecat și repede criticați, dar Domnul Isus face o invitație pentru toți și ne spune căci dacă nu vom fi ca niște copilași, cu nici un chip nu vom intra în împărăția lui Dumnezeu.

Conflictul dintre generații

Auzim tot mai recent, discuții de tot felul în privința comportamentului celor tineri și nu numai. De cele mai multe ori, tinerii noștri sunt priviți ca instabili și grabnici la greșeli, transferând astfel în mintea celor mai cu multe fire albe ideea că generația care va veni nu e bună de nimic. Auzim de foarte multe ori spunându-se: Pe vremea noastră ...

Vă este cunoscut? Și apoi încep frazele care nu se mai termină, încercând într-o oarecare măsură scoaterea în evidență a lipsei de respect și educație de care dau dovadă tinerii de astăzi. Apoi ne trezim căci pas cu pas apar tot mai multe conflicte din cauză că tinerii nu doresc și nu le place ca cineva să stea în urma lor să le spună ce să facă, cum să se îmbrace, ce să vorbească și așa mai departe. Greșeala majoră care se face este aceasta că de cele mai multe ori aceste dezbateri între generații au loc doar pe teorii, (pe vremea noastră, acum nu e așa) și mai puțin pe Cuvântul lui Dumnezeu. Oh, ce minunat ar fi dacă toate acestea s-ar încheia, fiecare dintre noi să ne umilim înaintea lui Dumnezeu și să ne iubim tinerii și bunicii noștri. Cât de frumos ar fi ca acest conflict să dispară și să fie înlocuit cu

dragostea, înțâietatea și cuvintele minunate pe care le-a spus Ioan: *Eu trebuie să scad, iar El să crească!* Haideți să ne umilim inimile și să vedem dacă din punct de vedere Biblic, există vreo schimbare a Domnului Isus, dacă El îi sfătuiește pe tineri într-un fel sau pe cei bătrâni în alt fel.

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8). Ce minunate cuvinte, avem un Dumnezeu neschimbător, principiile de guvernare nu s-au schimbat, noi ne schimbăm, dar Dumnezeu rămâne același. Atunci, ar trebui ca în bisericile noastre să existe unitate, aplecare și înțelegere din ambele părți.

Sub privirea lor

„Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.” (2 Corinteni 3:2). Deseori această privire ne face să ne simțim incomozi, să simțim că ne sufocăm sub privirea atentă a celorlalți.

De ce să mă privească? De ce să mă cântărească? De ce pastorul sau frații au grija mea? Da, uneori este incomod și poate să apară și excesul de zel la anumite persoane, ele ocupându-se doar cu cântăritul și măsuratul, dar aceasta nu ar trebui să ne doboare. E bine că ne privesc cei din biserică (frații noștri), chiar dacă e incomod, dar mai complicat e atunci când suntem priviți de colegii, prietenii, vecinii noștri. Ce văd ei la noi?

Îmi amintesc o povestire a unui frate mai în vârstă care ne vizita comunitatea și la un moment dat ne spunea despre cum în trecut oamenii știau foarte bine programul de biserică al pocăiților din sat, cunoscând că merg la biserică vinerea seară, sâmbăta, duminica și miercuria. Într-o zi a fost surprins de

întrebarea unui sătean, care s-a interesat: De ce miercuri nu mai veniți la biserică?

Credem că nu ne cunoaște lumea, că suntem noi și biserica (comunitatea) noastră, mergem pe stradă, venim liniștiți la biserică și plecăm acasă, dar vom rămâne surprinși când vom observa că de fapt suntem sub privirea lor. Cei din jurul nostru ne urmăresc și vor observa cu siguranță ce vom face bun și ce nu. De aceea apostolul Pavel în epistola către Corinteni ne scrie că noi suntem cunoscuți și citați de toți oamenii ca o epistolă vie. „De îndată ce o persoană este într-adevăr convertită la adevăr, în inima aceea va izvorî o puternică dorință de a merge și a spune unor prieteni sau vecini despre lumina prețioasă ce strălucește de pe paginile sfinte. Într-o muncă neegoistă pentru salvarea altora, este o epistolă vie, cunoscută și citită de toți oamenii. Viața sa arată că acel om a fost convertit la Hristos și a devenit colaborator cu El.” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, 386).

Există oare în inima mea și a ta această dorință de a spune tuturor despre Isus? Văd oamenii aceasta la noi? Suntem buni creștini sau doar avem o formă de evlavie?

Cum văd oamenii că vorbesc?

„Vorbirea noastră trebuie să fie modestă și înălțătoare. Spiritul pe care l-ați nutrit și-a lăsat pecetea pe înfățișare. Hristos, întronat în templul sufletului, va șterge acea privire ursuză, morocănoasă și nefericită, și când martorii privesc asupra omului care reflectă chipul lui Hristos, vor înțelege că el este înconjurat de o atmosferă plăcută. Lumea va vedea că, în mijlocul furtunilor de insulte, el stă nemișcat ca un cedru înalt.

Bărbatul acela este unul dintre eroii lui Dumnezeu. El s-a biruit pe sine însuși. Cea mai mare parte a supărărilor din viață, grijiile ei zilnice, care sunt distrugătoare, durerile de inimă, iritarea, sunt rezultatul unui temperament nestăpânit. Armonia cercului familial adesea este distrusă de un cuvânt pripit și de o jignire. Ar fi fost cu mult mai bine să fi rămas nespuse! Un zâmbet plăcut, un cuvânt pașnic, aprobator, spus cu duhul blândeții, ar fi o putere spre a alina, a mângâia și a binecuvânta. Stăpânirea eului este cea mai bună stăpânire de sine. Îmbrăcând podoaba unui duh blând și liniștit, nouăzeci și nouă la sută din necazurile care amărăsc atât de teribil viața ar putea fi salvate. Mulți își scuză cuvintele pripite și temperamentul pasionat, spunând: „Eu sunt sensibil, am un temperament iute.” Aceasta niciodată nu va vindeca rănilile făcute prin cuvinte pripite și pătimișe. Într-adevăr, unii sunt pătimiși din fire mai mult decât alții, dar spiritul acesta niciodată nu poate să se armonizeze cu Duhul lui

Dumnezeu. Omul firesc trebuie să moară, și omul cel nou, Isus Hristos, pune stăpânire pe suflet, așa încât urmașul lui Isus să poată spune cu toată siguranța și adevărul: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 348).

Suntem studiați în privința aceasta, cuvintele noastre cântăresc mult în fața vecinilor și prietenilor noștri... Uneori poate ne simțim îndreptățiți să ridicăm tonul, să facem tot felul de glume și să ne atașăm celor hazlii și poznași. Acum poate veți spune: Oh, dar Dumnezeu nu dorește să fim oameni triști. Corect! Să ne bucurăm și să ne veselim în Domnul, acesta este sfatul din cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să fim echilibrați în toate și atenți pentru că noi trebuie să fim o pildă pentru cei din jur. Cuvinte aspre, dure, înjurături, glume josnice și altele nu ar trebui să fie pe buzele unui creștin. Cum e să auziți spunându-se: *Păi pe X îl cunosc, a fost coleg cu mine în clasă, injura, vorbea urât...*? Credeți că a fi în trend cu cei din lume, îți va aduce beneficii? Tot tu vei avea de pierdut. De aceea să ne rugăm lui Dumnezeu să ne corecteze și să ne dea o vorbire caldă și duioasă. „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.” (Coloseni 4:6).

Cum văd oamenii că mă îmbrac?

Subiectul acesta a devenit unul sensibil în rândul tinerilor și chiar printre cei ce aparțin bisericii noastre. Îl privim cu ușurătate și ni se pare că dacă cineva ne spune ceva despre îmbrăcămintea noastră are ceva personal cu noi. De foarte multe ori când ne pregătim să mergem la un interviu sau la locul

de muncă, alegem hainele cele mai bune și frumoase, ne parfumăm și ne facem eleganți pentru a face o impresie bună și a fi priviți cu plăcere de către cei din jurul nostru. Dar și în acest caz ne putem pune întrebarea: Mă îmbrac ca un creștin? Auzim de cele mai multe ori spunându-se că nu contează cum te îmbraci, contează ce ai în inimă – Să îl ai pe Dumnezeu e totul. Aceasta e cea mai mare înșelătorie a lui Satan în care cădem. Să mai vorbim oare de îmbrăcămintea care trebuie să o avem la Biserică?

Dragi tineri și frați, vă rog nu citiți în grabă aceste rânduri pentru a scăpa de ele cât mai repede; ar trebui să le privim cu seriozitate profundă, chiar eu care vă scriu aceste rânduri am probleme la acest capitol. Oare Dumnezeu dorește ca noi să fim epistole vii doar în biserică? Lumea vede felul nostru de îmbrăcămintă și atunci când este diferit. Auzim cuvinte frumoase de apreciere: Ce frumoasă e rochia ta, sau ce elegant te-ai îmbrăcat. Nu vă gândiți căci veți pierde prieteni și grupuri pentru că doriți să fiți îmbrăcați după cum Hristos dorește! Oare noi ca tineri, ne îmbrăcăm să fim pe placul nostru sau al lui Dumnezeu? – CĂCI VOI NU SUNTEȚI AI VOȘTRI - ne spune Scriptura.

Când venim la Biserică, ne simțim comozi în hainele noastre? Fetele tinere și surorile simt că hainele pe care le îmbracă sunt modeste, dându-le înfățișarea unor femei evlavioase, care vin înaintea Domnului „cu rușine și sfială”? Dragii mei, noi uităm că venim înaintea lui Dumnezeu în primul rând? Dacă Domnul Isus ar apărea într-o zi în Biserica noastră și ne-ar vedea cum suntem, cum ne-am simți? Dacă Domnul Isus ar apărea la lo-

cul tău de muncă, la școală sau pe stradă și te-ar vedea cum ești îmbrăcat/ă, cum crezi că ai fi apreciat/ă de El? Uităm că permanent noi suntem sub privirea atentă a lui Dumnezeu și apoi a oamenilor? Ce văd oamenii în îmbrăcămintea mea? Cu durere spun că de cele mai multe ori cei lumești se îmbracă mai creștinește decât creștinii. Pana inspirată ne spune:

„Biblia ne învață să fim modești în îmbrăcămintă. „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate cuviincios.” ... Aceasta interzice etalarea ostentativă a îmbrăcămintei, culorile bătătoare la ochi, împodobirea excesivă. Orice obiect destinat să atragă atenția asupra purtătorului sau să stârnească admirația este exclus din vestimentația modestă pe care o prescrie Cuvântul lui Dumnezeu. Îmbrăcămintea noastră trebuie să fie necostisitoare — „nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe.” Banii reprezintă o valoare pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Nu sunt ai noștri, ca să-i risipim pentru satisfacerea mândriei sau ambiției. În mâinile copiilor lui Dumnezeu, ei sunt hrană pentru cei flămânzi și îmbrăcămintă pentru cei goi. Sunt o apărare pentru cei oprimați, mijloace de dobândire a sănătății pentru cei bolnavi, mijloace de predicare a Evangheliei către cei săraci. Ați putea aduce fericirea în multe inimi, folosind cu înțelepciune mijloacele materiale care sunt acum risipite pentru paradă. Luați în considerație viața lui Hristos. Studiați-I caracterul și fiți părtași cu El la tăgăduirea Sa de sine...

Aceasta ar trebui să aibă farmecul, frumusețea și caracterul adecvat al simplității neafectate. Hristos ne-a avertizat asupra mândriei vieții, nu însă asupra

farmecului și frumuseții ei naturale. El a îndreptat atenția asupra florilor câmpului, asupra crinului ce se desfăcea în puritatea lui, și a spus: „Nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.” (Matei 6:29), Astfel, prin lucrurile din natură, Hristos ilustrează frumusețea pe care o prețuiește cerul, farmecul modest, simplitatea, puritatea, armonia — care fac ca îmbrăcăminte noastră să-I fie plăcută.” (*Divina vindecare*, pp. 287, 289).

Îl văd oamenii pe Isus în mine?

Este necesar să veghezi asupra punctelor slabe din caracterul tău, să înfrânezi tendințele rele, să întărești și să dezvolți facultățile nobile care n-au fost exersate cum trebuie. Lumea niciodată nu va cunoaște lucrarea tainică ce se desfășoară între suflet și Dumnezeu, nici amărăciunea lăuntrică a spiritului, detestarea de sine și eforturile constante de a stăpâni eul; dar mulți din lume vor fi în măsură să aprecieze rezultatul acestor eforturi. Ei Îl vor vedea pe Hristos descoperit în viața ta zilnică. Vei fi o epistolă vie, cunoscută și citită de toți oamenii, și vei avea un caracter nobil și simetric dezvoltat.

Acela care privește adesea asupra Crucii de pe Golgota, amintindu-și că păcatele sale au așezat pe Mântuitorul acolo, nu va mai încerca niciodată să evalueze gradul vinovăției sale în comparație cu al altora. El nu se va mai urca pe scaunul de judecată

pentru ca să aducă învinuiri împotriva altora. Nu poate fi niciun spirit de critică sau înălțare de sine din partea acelor care umblă în umbra Crucii Golgotei”.

„Un spirit blând, o purtare nobilă și atrăgătoare vor mântui pe păcătoși și vor acoperi o mulțime de păcate. Descoperirea lui Hristos în propriul vostru caracter va avea o putere transformatoare asupra tuturor acelor cu care veniți în legătură. Fie ca Hristos să Se manifeste zilnic în voi și El va descoperi prin voi energia creatoare a Cuvântului Său — o influență blândă, convingătoare și totodată puternică pentru a crea din noi suflete după frumusețea Domnului Dumnezeului nostru”. (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 180-185).

„Satan caută să ne îndepărteze atenția de la Dumnezeu cel atotputernic pentru a ne face să ne gândim doar la degenerarea inimii noastre. Deși Domnul Isus cunoaște vinovăția din trecut, totuși ne iartă, iar noi nu trebuie să-L dezonorăm, îndoindu-ne de iubirea Sa. Dacă nu vom lăsa la piciorul crucii simțământul vinovăției, el ne va otrăvi izvoarele vieții. Când Satan își îndreaptă spre tine amenințările lui, abate-ți privirile de la ele și mângâie-ți sufletul cu făgăduințele lui Dumnezeu.

Norul poate fi întunecos, dar când este străbătut de lumina soarelui, ajunge să fie strălucitor ca aurul, căci slava lui Dumnezeu este asupra lui.” (Idem, p. 518).

Dragii mei tineri, a avut loc în inima ta această deschidere față de Dumnezeu? Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu, fă-ți timp pentru Hristos! Ia-L pe Hristos cu tine oriunde mergi, nu te rușina, aruncă orgoliul, alege o reînnoire a inimii și ia decizia să Îl urmezi pe Dumnezeu... Lumea și poftetele ei trec, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. Dacă vom alege aceasta binecuvântările lui Dumnezeu vor veni asupra noastră!

Concluzie

Creștini fiind, fie că dorim sau nu, oamenii vor privi la noi. Depinde de tine și de mine dacă Hristos este zugrăvit în noi. Caracterul nostru trebuie schimbat, mândria și eul răstignite pentru ca Hristos să locuiască deplin în viețile noastre. Atunci nu ne vom strădui să vorbim ca El, să ne purtăm ca El, ci El va reflecta din ființa noastră, iar oamenii vor vedea în noi o copie perfectă a Celui care a venit în lume să ne prezinte caracterul Tatălui Ceresc. Să fim încredințați că, în măsura în care ne dorim lucrul acesta, Domnul Hristos va dori să-L realizeze în noi. Nu este un lucru simplu, dar cu ajutorul Lui vom reuși.

Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze cu dorința sinceră de a-L reprezenta corect în această lume și să ne facă la toți favoarea de a locui odată cu El în Împărăția Păcii, acolo unde tendințele spre lume nu vor mai exista, iar dragostea pentru Cel ce ne-a iubit și răscumpărat vor crește pe măsură ce anii se vor desfășura în veșnicie.

**Construiește
pentru
veșnicie!**

Prețuiește vremea tinereții

Lorena Amelia Aria
- Conferința Oltenia

„...până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: „Nu găsesc nicio plăcere în ei.” (Eclesiastul 12:1).

Către sfârșitul unei vieți în care uitase de Dumnezeu și în care alesese calea nebuniei, Solomon „și-a adus aminte” de Creatorul său. Privind înapoi spre anii iroșiți ai propriei sale vieți, el a dorit foarte mult să îi îndemne pe cei tineri să evite dezamăgirile pe care le avusese în perioada de căutare deșartă a fericirii.

Deși timpul aduce experiență și, odată cu aceasta, înțelepciune, el ne smulge pe de altă parte vigoarea și elanul tineresc, care descresc de-a lungul vieții, odată cu puterile fizice.

Niciodată nu este prea târziu pentru un nou început, pentru deschiderea unui nou capitol

spre bine în viața noastră, dar orice lucru este cel mai bine făcut la timpul potrivit lui.

Tinerețea este timpul de aur al vieții. În calitate de tineri, să luăm seama pe ce fel de lucruri „cheltuim” acest aur. Ce fel de valori ne va aduce acest timp prețios? Totul depinde de noi.

Din păcate societatea noastră promovează valori opuse celor biblice. De la glumele de pe rețelele de socializare, până la sfaturile psihologilor, mesajul transmis este acela de autocompătimire și comoditate, căutare de plăceri și distracții: „Trăiește clipa!”, „Fii tu însăși și nu te schimba!”...

Dar oare, ce este cu adevărat tinerețea și care este rolul și însemnătatea ei?

„Tinerețea este timpul acumulării cunoștințelor cu privire

la practica zilnică a vieții; atunci poate fi format un caracter bun. Tinerețea este timpul fixării obiceiurilor bune și al dobândirii și păstrării puterii de autocontrol. Tinerețea este timpul semăntului și sămânța pusă va determina secerișul, atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare.” (Temperanță, p. 186).

Diferența dintre ceea ce ești și ceea ce dorești să devii este ceea ce faci.

Viața nu este un curs de acțiuni independente și separate temporal și spațial una de cealaltă, ci orice decizie și atitudine pe care le adoptăm, își vor găsi ecoul în anii de mai târziu. Dacă îți îndeplinești obligațiile în fiecare zi, nu trebuie să te temi pentru viitor.

„A te ridica drept cu umerii înapoi înseamnă a accepta teri-

bila responsabilitate a vieții, cu ochii larg deschiși. Înseamnă să întreprinzi de bună voie sacrificiile necesare pentru a crea o realitate productivă și semnificativă. Înseamnă a acționa pentru a-I face plăcere lui Dumnezeu.” (Dr. Jordan Peterson). Privind tinerețea din mai multe unghiuri, aceasta are belșug de energie și putere în plan fizic; în plan spiritual cuprinde formarea unei legături personale cu Dumnezeu, a legăturilor de calitate cu cei din jur, dar și lupta cu numeroase ispite; iar din punct de vedere moral ea este un timp al șlefuirii și modelării caracterului.

Planul fizic

„Dumnezeu cere vigoare, zel și curaj tineresc. Tinerii sunt invitați să-I ofere lui Dumnezeu puterea vârstei lor, pentru ca, prin exercițiul capacităților lor, prin gândire inteligentă și acțiune energetică, să poată aduce slavă Lui și salvare semenilor lor.” (Evanghelizare, p. 478).

Fiziologia corpului nostru urmează un curs prestabilit în ceea ce privește fenomenul de îmbătrânire. Îmbătrânirea este programată genetic și ea este în strânsă legătură cu metabolismul energetic. Rata metabolică bazală scade aproape liniar odată cu vârsta. Volumul musculaturii scheletice scade și procentul de țesut adipos crește odată cu trecerea anilor. Modificările atroifice ale mușchilor scheletici duc la scăderea consumului de energie. (<https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/8361073/>)

Aceste modificări fiziologice sunt inevitabil resimțite pe măsură ce înaintăm în vârstă, atât fizic cât și psihic.

Cât de important este să folosim spre bine energia primilor ani, pentru a ne dezvolta la ma-

xim capacitățile, fără a o irosi în lenevie!

„Hărnicia este o binecuvântare a tinereții. O viață trândavă trebuie ocolită, ca un viciu, de orice tânăr. Indolența distruge mai mult decât munca grea. Munca potrivită este esențială pentru succesul oricărui tânăr.” (Înalta noastră chemare, p. 219).

„Munca sârguincioasă ferește pe mulți tineri și bătrâni de cursele celui care găsește întotdeauna ispite pentru mâinile leneșe. O baltă stătută este dezgustătoare, dar un râu cu apă curată, curgătoare, răspândește sănătate și veselie de-a lungul țării.” (Idem, p. 220).

Activitatea și productivitatea ne vor aduce atât succes în lucrul nostru, cât și satisfacție și împlinire în interior.

„Stăruința răbdătoare în a face ce este bine este indispensabilă pentru succes. Munca cum-pătată, perseverentă și fermă va realiza mai mult decât se poate realiza prin eforturi spasmodice... Este nevoie de o aderență trainică la țintă pentru a putea ajunge la sfârșit. O persoană distinsă a fost întrebată odată cum este posibil pentru el să ducă la îndeplinire o așa mare cantitate de treburi. Răspunsul său a fost: „Nu fac decât un singur lucru la un moment dat.”

***Munca sârguincioasă
ferește pe mulți tineri
și bătrâni de cursele
celui care găsește
întotdeauna ispite
pentru
mâinile leneșe.***

Chiar în condiții care ni se par umile și dezagreabile, munca este o floare curată și nobilă.

„Isus a fost un muncitor serios și acei care urmează exemplul Său vor experimenta tăgăduirea de sine, munca grea și sacrificiul.” (*Înalta noastră chemare*, p. 221).

„Părinții lui Isus erau săraci și depindeau de truda lor zilnică. El era obișnuit cu sărăcia, sacrificiul de sine și lipsuri. Experiența aceasta l-a fost de folos. În viața Sa de muncă nu existau clipe de lenevie care să invite ispita. Nu au existat ore lipsite de o preocupare, care să deschidă calea pentru legături corupătoare.” (*Hristos, lumina lumii*, p. 72).

„Religia se va dovedi ca o ancoră pentru voi. Comuniunea cu Dumnezeu va da vigoare fiecărui impuls sfânt, care va face din datoriile vieții o plăcere.” (*Înalta noastră chemare*, p. 219).

Planul spiritual

O dezvoltare simetrică, pe toate planurile este posibilă numai cu ajutorul și prin harul lui Dumnezeu. Relația zilnică cu Mântuitorul este cea care ne va

da motivație și conștiințiozitate în orice acțiune a vieții noastre, de la micile îndatoriri zilnice, până la lucrarea de șlefuire a caracterului nostru și pregătirea pentru viața viitoare.

Duhul Sfânt este Cel care ne inspiră pe noi, tinerii, să ne prioritizăm țintele vieții noastre spre binele nostru veșnic și să căutăm valorile reale și nobile.

„El înveselește viața cu cele mai înalte responsabilități. El arată omului că trebuie să trăiască cu un scop.” (Ellen White).

Într-o societate care pune un mare preț pe învățătură, diplome, știință, numai Duhul lui Dumnezeu ne va putea deschide ochii pentru ca noi, tinerii, să vedem lucrurile care nu se văd, pentru a le aprecia valoarea infinit mai mare decât cele pământești și efemere.

„Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele

ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4:18).

Sora Ellen G. White își îndemna propriul fiu: „Willie, cea mai mare dorință a mea este ca tu să nu devii mare în felul lumii, ci un om bun care înaintea zilnic în a corespunde standardului divin.”

Satan are pregătite cele mai iscusite și variate ispite care să se potrivească fiecărui temperament și oricărei situații. Suntem înconjurați în toate părțile de stimuli care-și găsesc răspuns în păcatul ce sălășluiește în noi.

„Stricăciunea în rândurile tineretului crește în loc să scadă. Nimic nu va ajuta la îndepărtarea acestui blestem devastator decât efortul stăruitor și continuu. Lupta cu patima și apetitul, cu obiceiurile rele și cu pasiunile nesfinte, va fi crâncenă și mortală. Numai aceia care acționează din principiu vor obține biruința în acest război.” (*Îndrumarea copilului*, p. 401).

„Toți oamenii trebuie să-și păzească simțurile... căci acestea sunt căile de acces către suflet. Va trebui să devii o santinelă credincioasă, care să vegheze asupra ochilor, urechilor și tuturor simțurilor tale.” (*Căminul adventist*, p. 401).

Oare cum am putea noi, suflete atât de slabe în fața ispitei, să biruim un vrășmaș viclean, un cunoscător experimentat al minții umane, care răcnește ca un leu pentru a ne înghiți? Răspunsul este unul singur: relația zilnică cu Mântuitorul prin comuniunea în studiu și rugăciune ne va întări sufletele pentru a sta tari în principiu.

„Să-L faci pe Hristos sfătuitorul tău permanent, este singura ta siguranță și fericire. Tu poți

fi fericit în El chiar dacă nu ai niciun alt prieten în lumea largă. Tatăl tău ceresc dorește să te învețe să găsești în El prietenia, dragostea și mângâierea care va satisface speranțele tale cele mai serioase. Încrede-te în promisiunile largi și sigure ale lui Dumnezeu. Odihnește-te în aceste promisiuni, fără nicio îndoială.” (*Înalta noastră chemare*, p. 256).

„Luați-vă timp să studiați Biblia, Cartea cărților. Influențele amăgitoare vin din toate direcțiile și este esențial să vă sfătuiți cu Isus, Prietenul vostru cel mai bun.” (*Fundamentele educației creștine*, p. 49).

„Isus Se oferă pe Sine fiecărui suflet bolnav din cauza păcatului, fiecărui suflet care se luptă pentru a birui.” (Ellen White).

Planul moral

„Talentul este un dar, însă caracterul este o alegere.” (John Maxwell)

Cât de minunat este că Dumnezeu ne-a dat posibilitatea să corectăm acele trăsături nefericite pe care le-am moștenit, și chiar și pe cele cultivate! Nu suntem condamnați să purtăm povara defectelor noastre de-a lungul întregii vieți, căci le putem înlătura cu voință și cu ajutorul lui Dumnezeu.

„Într-o mare măsură, caracterul este decis în anii de început. Obiceiuri corecte și virtuozitate formate în tinerețe, în general, vor marca drumul individului în viață. Pe de altă parte talentele cele mai bune pot ajunge deformate și slăbite, prin obiceiuri rele.” (*Mărturiile pentru comunitate*, vol. 5, p. 547).

„Fiecare tânăr își decide propria istorie a vieții, prin gândurile și simțămintele cultivate în anii copilăriei. Obiceiurile... devin o parte a caracterului și, de obicei, marchează întregul

„Această lucrare de clădire a caracterului are o mare importanță deoarece ea ajunge departe prin rezultatele sale. Noi clădim pentru timpul de acum și pentru veșnicie.”

curs al existenței unei persoane. Tinerii pot deveni virtuozii sau vicioși, după cum aleg.” (*Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, p. 551).

„Nu vă descurajați privind munca imensă pe care trebuie să o realizați de-a lungul întregii vieți, pentru că nu vi se cere să faceți totul dintr-odată. Angajați toate resursele ființei voastre în împlinirea acelei lucrări destinate zilei de azi.” (Idem, p. 554).

Obiceiurile mărunte ale fiecărei zile sunt cele care pun cărămidă după cărămidă la construcția naturii noastre morale. Nu ar trebui să lăsăm să treacă nici o zi în care nu am făcut sau învățat ceva folositor. „Această lucrare de clădire a caracterului are o mare importanță deoarece ea ajunge departe prin rezultatele sale. Noi clădim pentru timpul de acum și pentru veșnicie.” (*Înalta noastră chemare*, p. 241).

Concluzie

Trăim într-un secol al vitezei, al tehnologiei, un secol marcat de creșterea informației și științei și este atât de ușor să te pierzi în haosul lumii ce l-a îndepărtat pe Dumnezeu. Privind în jur, la evenimentele ce au loc, nu putem decât să ne așteptăm la apropiata venire a Mântuitorului.

Tatăl ceresc nu ne-a uitat, El este gata să vină în ajutor oricărui tânăr care se luptă să biruiască, prin formarea unui caracter pentru veșnicie. Să nu întârziem în a ne preda inima Lui, hotărându-ne să ne folosim la maxim capacitățile și puterea de care dispunem acum în cel mai înalt grad.

Prețuiește-ți vremea tinereții și nu o irosi pe lucruri de nimic! Dumnezeu să ne ajute la aceasta! Amin.

Vremea dragostei

*Eric Todoran
- Conferința Banat*

*„...dar cea mai mare dintre ele
este dragostea.”
(1 Corinteni 13:13 up).*

Și dacă nu ar fi dragoste, atunci ce ar mai rămâne oare? Dar dragostea este, pentru că și Dumnezeu este. Iar de existența Lui, este legată existența noastră. Iar Dumnezeu Însuși, în istoria omenirii, a reprezentat primul contact al omului cu iubirea. Așa cum pentru copilul născut, pentru care lumea aceasta este un mare necunoscut, iar singura certitudine de care, mai mult sau mai puțin conștient, poate fi sigur, este afecțiunea cu care îl înconjoară mama și tata, oferindu-i acel mediu de siguranță și liniște, tot așa și pentru Adam dragostea lui Dumnezeu pentru el era incontestabilă, totală, desăvârșită. Și deși totul era perfect, deși exista armonie în grădina și perfecțiunea și frumusețea acesteia impresiona cu siguranță fiecare celulă exis-

tență în corpul lui Adam, deși totul părea a fi complet și deși părea că Dumnezeu Își încheiase lucrarea de creație, în ce privește Pământul, cel puțin, Acesta, în marea Sa înțelepciune, a considerat să adauge încă un element, încă o ființă care, în mod surprinzător, avea să facă totul cu atât mai frumos și să adauge cantități infinite de farmec vieții, și anume, pe Eva. Iată, acestea au fost începuturile primelor relații cunoscute nouă: cea între om și Dumnezeu și cele interumane, între oameni, în cadrul cărora, dragostea strălucea cu adevărat arzător. Iar această „poveste” a relațiilor, cu un început de mai bine de 6000 de ani, nu și-a găsit sfârșitul nici astăzi, ba chiar din contră, a luat amploare, începând din nou și din nou, zi de zi, mereu sub cele mai neobișnuite forme posibile, în cele mai întunecate colțuri, între oameni aflați pe toată suprafața globului pământesc.

*„Mi-aduc aminte încă de
dragostea pe care o aveai când erai
tânără...” (Ieremia 2:2)*

Deși versetul de mai sus face referire la ceea ce spune Dumnezeu despre Israel la începuturile acestuia, la fel este de sugestiv și pentru vremurile tinereții omului. Iar despre aceste vremuri, în ce privește subiectul abordat, se merită să fie menționate câteva aspecte:

1. Farmecul

Îmi amintesc cu plăcere multe din vorbele pe care le spunea doamna mea dirigintă, profesoară de fizică. Astfel se face că la o oră de dirigiență din clasa a IX-a, pe când ne vorbea cu însuflețire, așa cum are bunul obicei, iar noi o ascultam cu gurile semi-deschise, într-o notă de ușoară nostalgie, printre râsete și bună dispoziție, ne face următoarea mărturisire: „Măi copii, ce n-aș da eu să mai

fiu odată la liceu, să fiu adolescentă și să fiu îndrăgostită până peste cap, așa cum sunteți și voi!”. Zâmbetele și aprobarea generală au fost, de asemenea, memorabile. Alte astfel de afirmații, general valabile sau cu însemnătate numai atunci când sunt aplicate unor cazuri particulare, am mai auzit și cu alte ocazii.

Cineva spunea odată că între adolescenții sau tinerii odată îndrăgostiți unul de altul, deși ulterior fiecare urmează drumuri diferite, va rămâne mereu un sentiment plăcut, făcându-le chiar plăcere să se afle unul în prezența celuilalt, atunci când ocaziile se ivesc. Altcineva afirma, cu toată convingerea de care putea dispune, că prima „dragoste” va fi mereu cea mai mare dintre toate și că mare păcat ar fi să ajungi să nu trăiești viața ta alături de ea.

Un lucru este sigur, tinerii au tendința să dezvolte sentimente ceva mai pasionale unul pentru celălalt, dată fiind și vârsta la care hormonii își fac de cap și în care tot ceea ce zboară pare a fi destul de ... comestibil. Tocmai latura aceasta pasională a dragostei, adunată cu alți factori ce țin, de asemenea, de o vârstă ceva mai fragedă, oferă relațiilor din perioada aceasta atâta farmec. Trebuie făcută precizarea că asta nu înseamnă că un tânăr sau o tânără este capabil să aibă sentimente de o natură mai profundă decât persoanele mai înaintate pe scara vârstei, dar nici nu înseamnă că sunt lipsite de însemnătate și că sunt de neluat în seamă.

2. Gustul dulce-amar

Un lucru care, de asemenea, ajunge să fie cunoscut tot acum este rapiditatea cu care o inimă se poate frânge, sau cel puțin răni - rană mai mult sau mai puțin

adâncă, depinzând de la caz la caz. Se constată că nu întotdeauna aceste sentimente înfocate sunt temeinice în timp. Rapiditatea cu care acestea au crescut, s-au dezvoltat și au luat amploare poate fi direct proporțională numai cu rapiditatea cu care acestea au trecut de la a arde, la a se stinge definitiv și parcă irevocabil. Iar timpul stingerii acestora rareori se întâmplă să fie același pentru ambii. Până la urmă, pasiunea este un foc care arde atât de aprins și de puternic, dar care ... nu încălzește! Iar peste cenușa lăsată în urmă, mai cad și lacrimi, se mai așterne și-un oftat, ba chiar și regrete uneori, până când acestea sunt suflate de vânt și duse departe, într-un trecut de care nu mai dorește nimeni să își aducă aminte. Poate până la urmă ... n-a fost el alesul, sau ea aleasa. Poate până la urmă, e voia Lui, e voia Domnului.

3. Punctul de plecare

Indiferent cum se conturează natura sentimentelor, a relației și până la urmă, dacă este cazul, natura deznodământului, felul cum acestea sunt abordate și gestionate acum, are un rol destul de important în cursul pe care îl vor urma lucrurile în viitor.

Câteodată suntem înșelați de propriile noastre sentimente. Astfel, pasiunea pătimașă pe care o avem față de o persoană ajunge să se întoarcă împotriva noastră, așa cum a fost și cazul lui Amnon, care, după ce o silește pe Tamar, sora lui, să se culce cu el, ajunge să o urască, ura fiind mai mare decât iubirea. În numele așa-zisei „iubiri” sunt astăzi legate multe căsătorii premature. Iar după ce conștientizează fiecare lipsa unei adevărate legături între ei, ajung pe la tribunale, cerând inevitabilă separare.

Alteori, cuprinși de intensitatea emoțională a momentului, ajungem să oferim atât de multe atâtor trecători temporari prin viața noastră, încât atunci când apare acea persoană, dornică să rămână, nu mai avem nimic nou de oferit, bucățele ale inimii noastre fiind împrăștiate peste tot și în același timp, pe niciunde. Astfel, cum afirma cineva odată, virginitatea mâinilor, a buzelor și a trupului însuși sunt pierdute, fiind oferite unuia/unei care după ceva vreme nu reprezintă nimic mai mult decât un/o oarecare.

Nu în ultimul rând, merită să fie amintit și faptul că, deși câteodată sunt considerate de către anumiți „indivizi” ca fiind ceva mai neimportante, cu sentimentele nu e de joacă. Și nu e vorba aici despre nehotărâre, neștiință sau confuzie, ci despre bună știință și deci, despre a face voit anumite gesturi, lăsând impresia că ai putea oferi mai mult decât ești dispus(ă).

Un lucru se poate totuși încă face: atunci când inima ne va arăta atât de entuziasmată direcția, să ne oprim puțin, să inspirăm adânc aer în piept și să facem un apel, poate chiar două și la rațiunea noastră, spre a putea discerne mai clar situația și deci persoana în ai cărei ochi suntem atât de dornici să privim. Pentru că acesta este numai începutul începutului.

„Și cei doi vor fi un sigur trup.”
(Marcu 10:8).

Și dacă până aici lucrurile au fost frumoase, dacă până în punctul acesta dragostea dintre cei doi a trecut diversele probe în ce privește sentimentele pe care unul le are față de celălalt, compatibilitatea dintre cei doi și dorința lor comună, atunci de aici lucrurile încep să fie cu atât mai fascinante, momentul cheie fiind alegerea celor doi de a-și lua cel mai mare angajament posibil unul față de celălalt - să se căsătorească. Comunicarea atinge un cu totul alt nivel, sacrificiul pentru celălalt cunoaște cote mari, afecțiunea este oferită cu mână largă și sunt descoperite noi tărâmurii pe planul intimității fizice și emoționale. Este cadrul în care se găsește siguranță, căldură, în care rănilor sunt bandajate împreună, este fortăreața între zidurile căreia fiecare se dezvoltă cum niciunde altundeva. Și deși primăvara dragostei trece după o perioadă în punctul acesta, și deși dragostea dintre el și ea cunoaște și celelalte anotimpuri, fiecare cu greutățile, lipsurile și probele lui, iar uneori lucrurile se schițează într-un spirit lipsit de speranță și dragostea pare că s-a pierdut pe drumul vieții, asemenea unei corăbii ce pare să fie scufundată de valurile uriașe ale oceanului, în final se ivesc zorii

unei dimineți ce prevestește din nou primăvara, dovedind că, în final, așa cum ne spune și Biblia, dragostea triumfă: „Multe ape nu pot stinge dragostea, nici potopurile nu o pot îneca...” (Cântarea Cântărilor 8:7 pp).

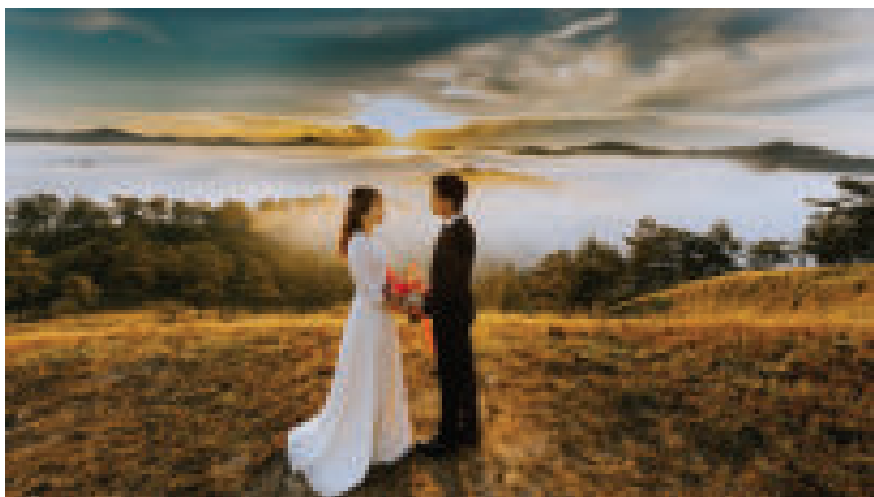
Însă câtă muncă și efort sunt depuse în acest sens, ei bine, asta nu toată lumea are posibilitatea să spună. De ce? Pentru că nu întotdeauna imaginea de om căsătorit se portretizează în nuanțe atât de colorate. De multe ori distanța dintre el și ea crește tot mai mult. Nu mă credeți? Lăsați puțin studiul deoparte și uitați-vă în jurul vostru să vedeți cam câte cupluri se află la vreo câțiva metri buni distanță unul față de celălalt. De asemenea, luați-vă și timpul pentru a-i aprecia pe cei care sunt unul lângă celălalt (fizic cel puțin) sau, într-un și mai fericit scenariu, cu un copil între ei. După cum spuneam, apar alte elemente de noutate ce încep cumva să reprezinte un interes prioritar aceluia față de partener. Lucrurile intră într-o rutină chinuitoare, iar relația este secată de toată vitalitatea ei de odinioară. Dureroase sunt cuvintele care ajung uneori să fie pronunțate, fie de el, fie de ea: „Nu mă mai iubește!” Iar marea tragedie are loc în momentul în care ceea ce odinioară era atât de prezent în „casă” este căutat în afara acesteia.

Căsătoria, în loc să fie începutul iubirii, este sfârșitul acesteia: „Cu toate acestea am ceva împotriva ta, pentru că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” (Apocalipsa 2:4).

Și atunci, ce este de făcut? Ei bine, „nu lăsați ca inimile celor care sunt legați de voi să tânjească după amabilitate și simpatie.” (*The Ministry of Healing*, 260,1905). Dragostea neexteriorizată și reprimată tinde să dispară. Dacă nu pui lemne pe foc, acesta se stinge. În același mod, prin gesturi, chiar mărunte, de iubire, „focul” dragostei poate fi resuscitat, reaprins. Iată o poveste sugestivă: Un bărbat i-a cerut soției să îl întâlnească la o cofetărie spre a-i spune că dorea să o părăsească în favoarea amantei lui mult mai tinere - pentru soție, nu mai simțea nimic. Aceasta apare în paltonul ei cel roșu, atât de purtat, și cu o expresie tristă, plină de amărăciune, se așază la masă. Înainte ca el să apuce să spună vreun cuvânt, ea îi oferă vestea că are leucemie, izbucnind în hohote de plâns. Renunță la ideea de a o părăsi, iar în lunile precedente se dedică îngrijirii muribundeii. Acționând ca un îndrăgostit, ajunge să fie astfel. Realizează că, de fapt, pe soție o iubește și înnebunește parcă atunci când, după moartea acesteia, mai vede pe strada câte o siluetă feminină cu palton roșu.

Dragostea de frați

În cazul în care în cadrul familiei nu există dragoste, atunci nu poate să fie vorba despre dragoste în cadrul comunității din biserică. Dacă în familie, față de soțul sau soția ta nu reușești și nu vezi cum ar putea fi posibil să manifesti același har pe care îl manifestă Dumnezeu față de tine, atunci ar fi absurd să vorbești despre dragostea frățască dintre mem-

bri. Iar dacă față de frații tăi nu ai dragoste, atunci poți să consideri că, pe bună dreptate, te afli printre niște străini, tu față de ei și probabil și ei față de tine. Așa că, în dorința noastră, câteodată aprinsă, de a asculta de îndemnul din Romani 12:10, unde spune: „Iubiți-vă unii pe alții cu dragoste frățească, în onoare dând întâietate altuia.”, să nu uităm să trecem înainte pe acasă, pentru că dacă nu vom proceda astfel, nu vom avea dragoste frățească, iar dacă nu vom avea dragoste frățească, ei bine, atunci nu vom fi capabili să urmăm firul dragostei și să ne oprim în ultima stație a acesteia.

„Cu dragostea de frați, iubirea de oameni.” (2 Petru 1:7).

Aici, dragi cititori și dragi ascultători, fie se dovedește totul, fie se dovedește exact nimic! „Fiindcă dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată aveți?... Și dacă salutați numai pe frații voștri, ce faceți mai mult decât alții?...” (Matei 6:46-47). Aici, dragostea se înfățișează ca fiind cel mai înalt principiu — principiu prezent numai și numai în acei în care dăinuie continuu prezența lui Dumnezeu. Ai încercat vreodată să iubești străinul de la colțul străzii? Dacă ai făcut-o cumva, nu o mai face, pentru că îți irosești timpul! Ai încercat vreodată să dai dovadă de compasiune față de colegul acela pe care toată lumea îl ignoră, cel care este puțin mai ciudățel și care ar avea nevoie de cel puțin o scară pentru a reuși numai să își facă o vagă idee despre înălțimile la care gravitezi tu? Oprește-te! Asta nu este dragoste și Acesta nu este Dumnezeu, asta ești tu. Cel sau cea în care locuiește Hristos, din el sau din ea dragostea va țâșni, va eru-

pe, va da peste, fără măcar ca el sau ea să aibă vreo idee despre ce se întâmplă, fără măcar ca să fie capabil sau capabilă să acționeze în alt fel decât cel impus și aflat sub domnia acesteia. La 1 Ioan 3:1 ni se spune cum lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-a cunoscut pe Dumnezeu. În același fel, lumea nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, pentru că nu Îl vede pe acesta nicăieri în noi! Pentru că noi avem de toate, numai dragoste nu. Pentru că dacă este un lucru care lipsește cu desăvârșire din noi ca tineri, astăzi ... atunci Acela este Dumnezeu!

Concluzii

A spune că „vremea dragostei” este astăzi, ar însemna o neînțelegere totală a ceea ce Dumnezeu este. Dumnezeu nu are nici început și nici sfârșit. Tot astfel, dragostea nu are nici început și nu va cunoaște niciodată sfârșitul, pentru că Dumnezeu este dragostea. Iar vremea acesteia a fost dintotdeauna, este și astăzi și va fi și în cel mai apropiat sau îndepărtat vi-

tor. Mereu adolescenții și tinerii s-au îndrăgostit unul de celălalt, inspirând cele mai furtunoase povestiri ale iubirii cunoscute, mereu aceștia au ajuns să se căsătorească unul cu celălalt și au reușit să facă acel „până la adânci bătrâneți” sau acel „până când moartea ne va despărți” - istoria reală a vieții lor, mereu oamenii au iubit pe frații lor, punându-i chiar mai presus de propria persoană, mereu necunoscuți, din diverse regiuni, cunoscute sau mai puțin cunoscute, au impresionat îngerii din ceruri dându-și viața pentru alții, necunoscuți, din alte regiuni cunoscute, sau mai puțin cunoscute, ale pământului. Și mereu dragostea a fost sensul cel mai înalt la care omul a putut vreodată să ajungă. Iar „Cel ce nu iubește, nu cunoaște pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.” (1 Ioan 4:8).

Trebuie să te naști din nou

Gabriel Răducanu
- Conferința Muntenia

Introducere

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Români 12:2 BTF).

Tu trebuie să te naști din nou. Oare ce înseamnă aceasta? Ce reprezintă această *naștere din nou* pentru noi? Sau cred că mai bine ar fi să ne întrebăm fiecare: ce reprezintă aceasta pentru mine însumi? Ce pot să fac ca să mă nasc din nou? Sunt eu în stare să renunț la plăcerile acestei lumi și la prietenii ei, pentru a avea parte de nașterea din nou? Este interesant faptul că toată creația lui Dumnezeu, deși afectată de păcat, va fi reînnoită de puterea și voința absolută a Creatorului nostru. Cu toate acestea, după ce a ales să păcătuiască, omenirea este invitată să accepte în prealabil o reînnoire specială, efectuată

de Dumnezeu prin Duhul Sfânt, pentru că în cetatea lui Dumnezeu „nimic întinat nu va intra.” (Apocalipsa 21:27).

Ființe noi

Atunci când Nicodim a venit la Domnul Hristos noaptea, el a primit o descoperire neașteptată: „Drept răspuns, Isus i-a zis: Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3).

„Cuvintele spuse de Isus lui Nicodim nu mai puteau rămâne neînțelese. Ascultătorul Său își dădu seama acum, că El Se referea la botezul cu apă și la harul lui Dumnezeu. Puterea Spiritului Sfânt preschimbă întreg omul, și această schimbare înseamnă nașterea din nou.” (*Viața lui Isus Hristos*, p. 118).

Cu alte cuvinte, nu este suficientă o retușare a vieții noastre vechi, ci o naștere, o ființă nouă.

Prin urmare, începutul schimbării trebuie să aibă loc în interior. Inima este cea care trebuie schimbată și având gânduri noi, simțuri noi, omul nu va mai iubi păcatul și nu-l va mai practica.

Sora White spunea despre un anumit frate: „El are nevoie de convertire în adâncul sufletului său și să fie supus și transformat prin reînnoirea minții lui. Atunci poate să facă binele.” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 309).

Are vreo implicație omul în acest proces? Despre aceeași persoană, serva Domnului spune:

„Dar el nu poate veni la lumină niciodată până nu încurajează un duh de mărturisire umilă și până nu se ține cu hotărâre de îndreptarea greșelilor lui și, în măsura în care poate, să îndepărteze rușinea adusă asupra cauzei lui Dumnezeu”. (Idem).

„După cum aluatul, atunci când este amestecat cu făina, lucrează din lăuntru în afară, tot

așa este și cu reînnoirea inimii pe care harul lui Dumnezeu o lucrează ca să transforme viața. Numai o schimbare exterioară nu este suficientă pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu. Sunt mulți aceia care încearcă să se schimbe, corectând un obicei rău, sau altul, și ei nădăjduiesc ca în acest fel să devină creștini; însă ei n-au început de unde trebuia. Prima noastră lucrare de îndreptare trebuie să înceapă cu inima.” (Parabolele Domnului Hristos, p. 97).

Vrei să fii schimbat?

Deși Dumnezeu este binevoitor să ne ajute să ne schimbăm firea noastră cea veche, El nu ne poate forța, nu ne poate schimba contra voinței noastre. Nu este vorba de o incapacitate a Sa, ci de dreptatea ce-L caracterizează.

„Domnul Hristos este gata să ne elibereze de păcat, dar El nu forțează niciodată voința; și dacă prin păcătuire continuă, voința a ajuns cu totul robită și noi nu dorim să ne eliberăm și nu vrem să primim harul Său, ce ar putea face El mai mult? Ne-am nimicit singuri prin respingerea hotărâtă a iubirii Sale. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. (2 Corinteni 6:2.) „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”. (Evrei 3:7.8).” (Calea către Hristos, p. 34).

Mai mult decât voința

Într-unul din drumurile Sale, Domnul Hristos a trecut pe la scaldătoarea Betezda. Acolo a zărit un caz special, care i-a atras atenția. Era un om paralizat, care se afla în acea stare de 38 de ani. Cu inima plină de iubire și compătimire, Domnul Hristos S-a aplecat asupra suferindului și l-a întrebat: Vrei să te faci sănătos?

Întrebarea aceasta pare formală, lipsită de sens: Cum să

întrebi un om bolnav, dacă vrea să fie sănătos? Plus de asta, bolnavul de aceea se afla în acel loc, pentru a se face sănătos. Și totuși întrebarea directă era: Vrei?

A vrea implică mai mult decât a-ți dori să fii sănătos. Implică unirea eforturilor tale cu puterea infinită, implică disponibilitatea de a face orice ți se cere pentru a căpăta ceea ce-ți dorești.

„Dacă vrei să fii mântuit...”, îi spunea Domnul Hristos tânărului bogat. Cum adică, „Dacă vrei?” - el pentru asta venise la Domnul Hristos. Dar în momentul când a aflat ce are de făcut, „a plecat întristat, fiindcă avea multe bogății”.

Cum să mă predau?

„Mulți își pun întrebarea: „Cum să mă predau pe mine însumi lui Dumnezeu?” Dorești să te predai lui Dumnezeu, dar ești slab, nu ai destulă putere morală, ești rob al îndoielilor și stăpânit de obiceiurile vieții tale păcătoase. Făgăduințele și hotărârile tale sunt asemenea unor funii de nisip. Singur nu-ți poți controla și stăpâni gândurile, impulsurile și simțămintele. Amintirea promisiunilor nerespectate și a angajamentelor neîmplinite slăbește

încrederea în propria ta sinceritate și te face să crezi că Dumnezeu nu te poate primi; dar nu trebuie să deznădăjduiești. Ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care guvernează natura omului, puterea ce ia hotărâri sau care face alegerea. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței. Dumnezeu a dat oamenilor puterea alegerii; datoriei lor este aceea de a o exercita. Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima și nici să predăm lui Dumnezeu simțămintele; dar putem alege să-I slujim. Putem să-I dăm voința; atunci El va lucra în noi și voința și înfăptuirea, după buna Sa găsimă cu cale. În acest fel, întreaga noastră ființă va fi adusă sub controlul Duhului lui Hristos; simțămintele noastre vor fi atunci îndreptate numai spre El, iar gândurile vor fi în armonie cu El.

Dorițele de bine și de sfințire sunt foarte bune. Dar dacă ne limităm numai la dorițele, ele nu ne vor folosi la nimic. Mulți se vor pierde, deși au sperat și au dorit să fie creștini. Ei nu ajung să-și supună voința lui Dumnezeu. Ei nu aleg chiar acum să fie adevărați creștini.

Prin dreapta folosire a voinței se poate produce o schimbare to-

tală în viața omului. Dacă-ți supui voința lui Hristos, atunci te aliezi cu acea Putere care este mai presus de toate domniile și stăpânirile. Atunci vei primi putere de sus ca să rămâi statornic și astfel, printr-o continuă predare de sine lui Dumnezeu, vei fi făcut în stare să trăiești viața nouă, viața de credință.” (*Cartea către Hristos*, pp. 37-40).

Nu amâna!

„Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început, câtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.” (Evrei 3:12-15).

Există un pericol la care se expun mulți oameni, în special tinerii care simt că au înaintea viața, au tot timpul în față și, prin urmare, nu este nevoie să

aționeze prompt, pentru că pot face ceea ce-și doresc și mai târziu. Este adevărat că viața unui tânăr, teoretic privind, este mai lungă decât cea a unei persoane înaintate în vârstă. Dar cine poate stabili cu exactitate la ce vârstă își încheie cineva contul vieții?

„Când vine chemarea: „Duce-te astăzi, de lucrează în via mea”, nu refuza invitația... Este primejdios a amâna hotărârea de a asculta. Poate că n-ai să mai auzi niciodată invitația aceasta...”

Fiul care pentru un timp a refuzat să asculte de porunca tatălui său, n-a fost condamnat de Domnul Hristos, dar nici n-a fost laudat. Cei care se comportă asemenea primului fiu, refuzând să asculte, n-au nici un merit pentru poziția lor. Faptul că spun deschis ceea ce au de spus, nu trebuie considerat ca fiind o virtute. Sfințirea, prin adevăr și neprihănire, ar trebui să facă pe cei credincioși martori plini de curaj pentru Hristos, dar așa cum este folosită de păcătos, este o insultă, o sfidare, și nu este de parte de a fi o blasfemie la adresa lui Dumnezeu. Faptul că cineva nu este ipocrit, aceasta nu-l face

nicidecum a nu fi în realitate un păcătos. Când apelurile Duhului Sfânt ajung la inimă, singura noastră speranță constă în a răspunde neîntârziat acestora.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 280).

Un alt pericol decât cel al expirării timpului de har, este cel al tocirii conștiinței, al obișnuirii cu amânarea până când nu ți se mai pare importantă nevoia schimbării.

„Și nimeni n-ar trebui să se liniștească la gândul că păcatele cultivate pentru un timp, vor putea fi părăsite repede. Lucrurile nu stau astfel. Fiecare păcat cultivat slăbește caracterul și întărește obiceiul, iar rezultatul este stricăciunea fizică, intelectuală și morală. Poate că vom ajunge să ne pară rău, să ne pocăim de răul pe care l-am făcut, și să ne așezăm picioarele pe drumul cel bun, dar faptul că mintea ne-a fost modelată de rău și că ne-am familiarizat cu el, face foarte dificilă deosebirea dintre ceea ce este drept și ceea ce nu este drept. Prin obiceiurile rele pe care ni le-am format, Satan ne va asalta mereu și mereu.” (Idem, p. 281).

Este vremea!

Ciclul de prelegeri pe care-l studiem în această săptămână de rugăciune pentru tineri este intitulat: Pentru o vreme ca aceasta!

Dumnezeu are o vreme pentru orice lucru. Nimic nu este la întâmplare. Prin urmare, timpul de har care ne este dat, îl avem cu un scop și ar trebui să nu trecem nepăsători prin viață, ci să ne întrebăm la fiecare pas: Doamne, ce vrei să faci?

Este vremea să iei decizii de a sluji lui Dumnezeu, de a-I da voie să facă schimbarea inimii tale, să te transforme într-un om nou, consacrat pe deplin chemă-

rii de a-L reprezenta corect în această lume.

„Legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este aceea a unui tată față de copiii săi. Și El este îndreptățit să pretindă de la noi o lucrare plină de credincioșie. Să privim la viața Domnului Hristos. Stând în fruntea omenirii, slujind Tatălui Său, este un exemplu a ceea ce ar trebui să fie orice fiu. Ascultarea pe care Domnul Hristos a manifestat-o, este ascultarea pe care Dumnezeu o cere astăzi de la fiecare ființă omenească. El a slujit Tatălui Său din iubire, de bună voie și în deplină libertate. „Vreau (îmi place) să fac voia Ta Dumnezeule”, declara El, „Și Legea Ta este în fundul inimii Mele”. (Psalmii 40:8). Niciun sacrificiu n-a fost considerat prea greu pentru Domnul Hristos, pentru a împlini lucrarea pe care El, a venit s-o facă. La vârsta de doisprezece ani El, spunea: „Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2:49). El a auzit chemarea și a început să lucreze. „Mâncarea Mea”, spunea El, „este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Sa.” (Ioan 4:34). (Parabolele Domnului Hristos, p. 282).

Singuri nu ne putem schimba

Deși voința este foarte importantă în procesul schimbării, avem nevoie de ajutor divin pentru ca schimbarea să aibă loc. Nu ne putem schimba singuri.

Așa se explică faptul că ascultăm toți o predică și numai câțiva sunt impresionați de mesajul divin. Citim toți cuvântul lui Dumnezeu și numai unii simt că li se adresează direct.

„Fără Duhul lui Dumnezeu, numai cunoașterea Cuvântului Său nu este de niciun folos. Teoria adevărului, neînsoțită însă de Duhul Sfânt, nu poate reînvia sufletul și nici sfinți inima. Cineva poate cunoaște foarte bine poruncile și făgăduințele Bibliei, dar dacă Duhul lui Dumnezeu nu întipărește adevărul în inimă, caracterul nu va fi transformat. Fără iluminarea Duhului Sfânt, oamenii nu vor fi în stare să distingă adevărul de rătăcire, și vor cădea sub ispitele iscusite ale lui Satan.” (Parabolele Domnului Hristos, p. 408).

Cu toate acestea nu Dumnezeu este responsabil pentru faptul că Duhul Său nu ne-a impresionat inimile la auzirea cuvântului Său. Pregătirea terenului inimii, păstrarea gândurilor în zona de atracție a dragostei divine, ne aparține. Dacă noi suntem mereu interesați de lucruri lumești, dacă alimentăm mințile noastre cu scene demoralizatoare, dacă trecem nepăsători pe lângă minunile lui Dumnezeu din viețile noastre, dacă nu ne luăm timp să-L admirăm în ceea ce a făcut și mai face pentru noi, inima se va întări și va deveni nepăsătoare.

Dumnezeu să ne ajute să dorim să fim salvați și să conlucrăm cu Dumnezeu și cu Duhul Său cel Sfânt, astfel încât nevoia pe care o conștientizăm să ne determine să vrem să fim transformați și să ne lăsăm schimbați! Amin!

Vremea înrolării

Cristian Paulescu

- Secretar al Departamentului de Tineret al Uniunii Române

Marea trimitere

Care este misiunea noastră? În Matei 28:18-20 găsim „Marea trimitere”. Aceasta este misiunea noastră. Cu puțin înainte de a Se înălța la Tatăl, El ne-a spus: Acesta este modul în care vreau să acționați. Ni se cere să ajungem la oamenii pierduți cu vestea bună a salvării și apoi să-i învățăm calea lui Isus. Suntem chemați să facem ucenici, iar caracterul lui Isus să fie modelat pe deplin în caracterul lor. Dacă ne abatem de la misiunea noastră, eșecul este sigur.

Punctul de pornire al misiunii

Înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul Isus le-a spus că lucrarea de propovăduire trebuie să înceapă de la Ierusalim, apoi Iudeea, Samaria și până la marginile pământului. Tendința noastră este de a începe misiunea de la marginile pământului și ultima dată să facem misiunea în Ierusalim - în cortul nostru, în

biserica și familia noastră. Întrebarea pe care mi-o pun este: Are efect Evanghelia propovăduită de noi la marginile pământului, dacă nu a avut efect asupra noastră? Absolut, NU!

„Pentru a-L mărturisi pe Hristos, trebuie mai întâi să Îl cunoaștem.” (*Profeți și Regi*, p. 537).

Misiunea în biserică

Este o întrebare care mă frământă mereu: Este biserica pregătită ca oamenii pierduți să se întoarcă acasă? Nimeni nu crede că biserica lui respinge vizitatorii. Foarte puțini ne descriem comunitatea ca fiind rece. Nu-mi pot imagina că membrii bisericii vor să le transmită intenționat celor nou-veniți un mesaj anti-social. Totuși se întâmplă asta cu o regularitate alarmantă.

Un lucru este clar: că tatăl care aștepta ca fiul risipitor să vină acasă nu-și dorea să fie prins nepregătit la întoarcerea lui. Totul era pregătit ca fiul să fie reintegrat în familia lui. Lipsa numai

ca risipitorul să se arate. Este pregătită biserica ta pentru întoarcerea fiului risipitor acasă? Ești pregătit tu să îl accepți și să îi oferi un loc lângă tine? Ce întâlnesc cei care vin în biserică? Este Hristos centrul fiecărui mesaj? Este Școala de Sabat vie și plină de vigoare? Este a doua venire a lui Hristos împărtășită ca o speranță binecuvântată sau este folosită ca o motivație pentru insuflarea fricii, în vederea schimbării comportamentului? Aș pune înaintea dumneavoastră doar un aspect în privința activităților religioase.

„Cântatul este o parte a serviciului de închinare adus lui Dumnezeu, dar modalitatea deficitară și superficială în care este condus deseori nu aduce nici o mărturie favorabilă adevărului și nici o cinste lui Dumnezeu. În acest domeniu, trebuie să fie ordine și organizare, așa cum este necesar să fie în oricare altă parte a lucrării Domnului. Organizați un grup alcătuit din cântăreții

cei mai buni, ale căror voci pot să conducă întreaga adunare, iar apoi toți să li se alăture în cântat. Aceia care cântă să facă efortul de a cânta armonios, să dedice un timp pentru exercițiu, așa încât să-și poată folosi talentul acesta spre slava lui Dumnezeu.” (*Evanghelizare*, p. 506).

Dragi tineri și frați, Dumnezeu nu încurajează și nu susține mediocritatea. Conform acestui paragraf oricine poate și trebuie să cânte, dar numai cei buni ar trebui să conducă. Se întâmplă asta în biserica ta? Dacă nu, trebuie să acționezi. Unul dintre principalii factori responsabili pentru mediocritatea din biserică este pentru că oamenii slujesc în afara zonei în care sunt înzestrați să slujească.

O spun direct, deși mă doare: Biserica lui Dumnezeu nu este un Schrot(parc) de rebuturi. Ne justificăm cu sintagmele: „o fac cu cele mai bune intenții”, „sunt oameni spirituali”, „au o inimă sinceră și asta este ceea ce contează cu adevărat”. Dumnezeu ne cheamă să facem totul cu excelență și nu de „mântuială”. „Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.” (1 Corinteni 14:40).

Dragii mei, oamenii nu vor să fie sufocați, nici ignorați și nici uitați. Nu îi putem forța pe oamenii pierduți să se întoarcă acasă, dar putem fi gata când vor sosi. Să creăm o atmosferă pozitivă în comunitatea noastră încât chiar dacă vor pleca, amintirile lor despre casa Tatălui să fie atât de copleșitor de frumoase, încât să nu aibă nicio altă alegere decât să se întoarcă acasă.

Dumnezeu caută tineri pentru misiune

Dacă a existat cândva un timp când comunitatea să aibă nevoie de o consacrare din toată inima

și de un sprijin puternic din partea tineretului, atunci acel timp este astăzi. Iubiți tineri! Această oră este o minunată ocazie de a ne iniția spre a ne pregăti și de a lucra pentru Dumnezeu. Într-un timp ca acesta, când ultimele profeții se împlinesc sub ochii noștri, Împărăția lui Dumnezeu are nevoie de tine. Planul lui Dumnezeu cere o rapidă terminare a lucrării Sale. Trâmbița sună. Noi, tinerii putem face ca sunetul trâmbiței să fie mai puternic. Dumnezeu are nevoie de tine! Istoria acestui popor va cunoaște un moment de vârf. Va cuprinde istoria poporului Său și numele tău?

„Cei care oferă și altora din bogățiile harului ceresc vor fi ei înșiși îmbogățiți. Îngerii lucrători caută cu ardoare oameni dispuși să devină canale prin care să fie împărtășite valorile cerului. Comoara noastră nu va scădea dacă o împărțim altora. Cu cât vom ilumina pe alții, cu atât mai mult strălucirea noastră va crește.” (*Review and Herald*, 4 aprilie 1907).

„Pentru ca lucrarea să poată înainta în toate direcțiile, Dumnezeu cheamă tinerețea plină de vigoare, zel și curaj. El i-a ales pe tineri să ajute la înaintarea cauzei Sale. Pentru ca să facă planuri cu mintea limpede și să execute cu o mână curajoasă, este nevoie de întreaga lor energie. Tinerii și tinerețele sunt invitați să-și predea puterea tinereții lor lui Dumnezeu, ca, prin exersarea puterilor lor, prin gânduri pline de agerime, istețime și acțiuni viguroase, ei să poată aduce slavă lui Dumnezeu și salvare pentru aproapele lor”. (*Slujitorii Evangheliei*, p. 67).

Valoarea tinerilor

Vă aduceți aminte pe timpul Babilonului, ce tineri erau aleși să fie aduși la curte? Tineri

inteligenti, bine educați, scripitori – cei mai buni dintre cei buni. Nebucadențar știa că, dacă putea să-i ia pe viitorii conducători și să și-i supună, avea să dețină controlul asupra întregii națiuni. Să-i ia pe cei mai buni și mai strălucitori din Israel și să facă din ei ceea ce nu erau, a fost o strategie genială; una pe care Satan o folosește cu mare succes și astăzi. El țintește după cei mai strălucitori dintre tinerii noștri. Încă ia ceea ce este proaspăt și maleabil, ca să-i modeleze după chipul lui.

„Satan adună sub flamura sa o armată de tineri, bucurându-se că, prin ei, își duce războiul împotriva lui Dumnezeu.” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 47).

Noi alegem sub care steag să luptăm. Nu există teren neutru. A nu lupta pentru Dumnezeu, înseamnă a duce război împotriva lui Dumnezeu. Drag tânăr, suntem chemați să alegem între coroana Babilonului și coroana Împărăției lui Dumnezeu. Drag tânăr, nu lăsa ca Babilonul să-ți schimbe gândirea, nu lăsa ca Babilonul să-ți schimbe loialitatea schimbându-ți numele și nu lăsa ca Babilonul să-ți schimbe stilul de viață, introducând în viața ta stilul păgân. Ai fost înzestrat cu entuziasm și putere; nu lăsa să fie risipite. Nu renunța la relația ta cu Dumnezeu!

Ai două opțiuni astăzi: Să stai la masa Babilonului și să-i faci reclamă, sau să stai la „masa întinsă în fața potrivnicilor tăi” și să promovezi pe Domnul Isus și caracterul Său, „pe Cel mai iubit dintre oameni”.

Tinerii – biserica de mâine

Dragi frați, cred că ați auzit această expresie: „tinerii sunt biserica de mâine”. Dacă vom continua să spunem că ei sunt biserica de mâine, nu va mai fi

nici o biserică mâine. Schimbarea va veni când durerea pierderii copiilor noștri va fi mai mare decât dorința de a face lucrurile în același mod în care le-am făcut dintotdeauna. În timp ce noi ne certăm cu privire la „n” subiecte, ne pierdem tinerii. Este timpul să ne trezim.

Avem nevoie de tineri spirituali, înzestrați, în poziții-cheie de influență. Avem nevoie să înțelegem că Dumnezeu vorbește și prin tineri. Avem nevoie să îi prețuim, să îi apreciem și să îi încurajăm pe tinerii, bărbații și femeile care sunt suficient de curajoși ca să termine lucrarea lui Dumnezeu. Nu uitați că pionierii noștri au fost un mănunchi de adolescenți. Îmi doresc ca tinerii să nu fie doar niște spectatori ai unor adulți care conduc funcționarea bisericii, ci să fie participanți pe deplin.

Există patru faze de progres treptat care sunt de ajutor:

1. Eu fac și tu privești.
2. Eu fac și tu faci.
3. Tu faci și eu privesc/asist.
4. Tu faci lucrul acesta și eu fac altceva.

„Sunt multe domenii de lucru în care tinerii pot găsi ocazii de a depune un efort folositor. Ei trebuie să fie organizați în grupe și educați cu minuțiozitate pentru a fi lucrători biblici, surori medicale, colportori, pastori și lucrători misionari medicali.” (*Evangelizare*, p. 471).

Martorul reticent

Un martor ezitant cunoscut de noi este Iona. De multe ori ne regăsim în acest personaj care a fugit de chemarea lui Dumnezeu. Ca și Iona, avem adesea rețineri să răspundem. Suntem timizi cu privire la împărtășirea credinței noastre. De ce ne este teamă? Temerile noastre sunt: „nu sunt demn”, „nu știu ce să răs-

pund”, „mă tem că o să ofensez pe cineva”, „mă tem că voi fi respins”. Dumnezeu ne cheamă să-L mărturisim pe Isus altora, iar noi dorim s-o apucăm în direcția opusă.

Iona pornește în altă direcție și apoi doarme liniștit. Dar Dumnezeu nu te lasă să dormi în timp de furtună: te trezește, te cheamă și cere în mod hotărât să Îl ascuți. Poate ai înăbușit chemarea Domnului de a da mărturie cuiva la locul de muncă, la școală, între vecini sau în familie. Nu ai luat în seamă șoapta Duhului Sfânt. Te-ai văitat, invocând scuze pentru a rămâne în poziția ta comodă și pentru a ignora ceea ce ți-a cerut Dumnezeu să faci.

Tânăr sau tânără, așa cum l-a chemat pe Iona, Dumnezeu ne cheamă pe fiecare să-I fim martori. Dumnezeu nu l-a lăsat pe Iona să se odihnească, ci a trimis o mare furtună. Același Dumnezeu, în mare Sa providență, anul trecut, când totul părea liniștit a lăsat să vină furtuna cu nume de virus, ca „Iona” - poporul lui Dumnezeu să fie trezit. Când David era urmărit de Saul, psalmistul spunea: „Trezește-te, suflete! Treziți-vă, alăută și harpă! Mă voi trezi în zori de zi.” (Psalmii 57:8).

„Treziți-vă și dați-le celor neconvertiți o dovadă că voi credeți adevărul de origine cerească. Dacă nu vă treziți, lumea nu va crede că voi trăiți adevărul pe care pretindeți că îl susțineți.” (*Evangelizare*, p. 113).

Doar strigăte

„Când a ajuns în tabără, oștirea pornise să se așeze în șiruri de bătaie și scotea strigăte de război. Israel și Filistenii s-au așezat în șiruri de bătaie, oștire către oștire.” (1 Samuel 17:20, 21)

Ce făcea poporul Israel în fiecare zi? Textul spune că „scotea strigăte de război”. Singura problemă era că toți țipau, dar ni-

meni nu lupta. Vei găsi astfel de oameni în biserică - ei vor avea o idee pentru orice, dar nu vor implementa niciuna. Dumnezeu prețuiește cuvintele noastre numai când sunt însoțite de acțiuni. Este mai ușor să vorbești despre probleme, decât să faci ceva cu privire la ele.

De la vorbe la fapte

Avem nevoie să fim vestea cea bună, înainte de a spune vestea cea bună, ca Evanghelia să fie completă. Înainte de a invita pe alții să ia parte la modul de viață al cerului, trebuie să îl experimentăm noi înșine. Altfel, mărturisirea noastră va avea credibilitate ZERO. Cuvintele sunt importante, însă acțiunile sunt decisive. De aceea trebuie să ne modelăm viața în Hristos. Pe măsură ce facem acest lucru vom fi eficienți în evangelizare.

„Tocmai această slujire binevoitoare și plină de iubire pentru alții în vremuri de nevoie are valoare înaintea lui Dumnezeu. În felul acesta, chiar pe când merg la școală, elevii pot fi, dacă sunt sinceri față de mărturisirea lor de credință, misionari activi pentru Dumnezeu. Toate acestea vor lua timp, dar timpul astfel folosit este bine folosit, deoarece astfel elevul învață cum să prezinte lumii creștinismul.” (*Solii către tineret*, p. 406).

Această mare trimitere nu este un program, ci, mai degrabă, un stil de viață. Această chemare are legătură cu trăirea noastră de zi cu zi.

„Treziți-vă, frați și surori! Nu vă temeți de fapte bune. „Să nu obosim dar în facerea de bine; căci la vremea potrivită vom seceră, dacă nu vom cădea de oboseală.” Nu așteptați să vi se spună ce să faceți. Deschideți ochii, ca să vedeți ce este în jurul vostru; căutați să-i cunoașteți pe cei care

sunt neajutorați, necăjiți și lipsiți. Nu vă ascundeți de ei și nu căutați să treceți cu vederea nevoile lor.” (Căminul adventist, p. 451).

Când totul pare un eșec

Iubiți tineri, să luăm seama că de nimic nu se teme Satan decât de tineretul bine pregătit, îmbrăcat în podoabe sfinte. El știe că tineretul va încheia lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. De aceea când un tânăr se hotărăște să-i servească lui Hristos are de înfruntat mari atacuri din partea lui Satan. Dar Domnul, „Leul din seminția lui Iuda,” este biruitor peste moarte și păcat și oricine se încrede în El, va fi biruitor asemenea Lui.

Semănarea seminței nu este ușoară. Isus știa că acest lucru va fi un test greu, așa că ne-a avertizat dinainte că multe semințe vor ajunge în locuri nefavorabile. El ne spune: „Nu disperați! Nu vă dați bătăuți! Continuați să semănați sămânța pentru că secerișul se apropie.”

Isus a semănat trei ani și jumătate; omenește părea că totul este un eșec. Dar Isus a continuat misiunea până la final. Isus pe cruce era flancat de doi tâlhari. Ambii, teren de proastă calitate. Nicio șansă de creștere a seminței în inimile lor de piatră. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că era pământ bun în inima unui tâlhar. Și totuși, Isus îl asigură că va primi viața veșnică.

În orele de agonie, Isus mai plantează o sămânță, apoi moare. Isus știa că moartea generează viață și suferința antrenează cu ea speranță. Nu fii descurajat! Nu permite ca recolta slabă să-ți suprimă misiunea. Orice s-ar întâmpla, nu te opri din semănat. Recolta pe care El o pregătește este dincolo de imaginația ta.

De ce stați?

Un popor care ar trebui să fie însuflețit, să alerge ca un înger, stă ofilit, îmbătrânit, ne mai așteptând parcă nimic de la timpul care trece... trece... „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Faptele Apostolilor 1:9-11).

Este un mesaj special în aceste cuvinte ale celor doi îngeri, care răsună și astăzi: „Ce mai așteptați? El tocmai v-a dat o misiune. La treabă! Nu mai stați, nu mai priviți spre cer. Începeți misiunea.” Și așa au făcut. S-au adunat laolaltă, în odaia de sus o sută douăzeci de persoane, pentru rugăciune. Și se întâmplă miracolul. Cel mai important factor în împlinirea „misiunii zilnice” este: „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri...” Când mărîm consacrarea noastră în rugăciune, Dumnezeu Își mărește promisiunea Sa de a ne binecuvânta. Cheia misiunii noastre este rugăciunea. Tot ce avem nevoie este Dumnezeu, iar în El avem totul.

Concluzie

Astăzi Dumnezeu vorbește, cheamă, trimite, vrea să-și formeze o avangardă tânără, nemolipsită de chemarea trecutului, dar aprinsă de cea a viitorului. Cum răspund eu în fața acestei insistențe divine? Dumnezeu încă așteaptă; iar apoi, cu această avangardă tânără care s-a dezvoltat în mijlocul a tot ceea

ce se numește rău, va întoarce ultima filă a istoriei salvării.

Este timpul să lăsăm ca Duhul Sfânt să ne folosească. Dumnezeu ne întrebă astăzi: „Ce faci cu darul sângelui vărsat al Fiului Meu? Ce faci cu puterea mântuirii Lui? Pot să aud inima Fiului Meu bătând în pieptul tău?”

„Vor deveni tinerii și tinerele noastre, care cred în adevăr, misionari vii, activi?... ” (Solii pentru tineret, p. 197)

Cine prinde curenții calzi ai Duhului Sfânt va plana la viteze uimitoare, cu o solie veșnică prin înaltul cerului, ca să o vestească locuitorilor pământului. Este vremea să descoperi scopul pentru care merită să trăiești. Deschide inima în fața Hristosului viu și oferă Lui în totalitate viața ta! Acceptă-I dragostea și vei deveni furnizor de iubire! Dumnezeu are nevoie de tine! Ești dispus să trăiești pentru El?

Decorat pentru veșnicie

Alex Popescu - Conferința Ardealul de Nord

„...noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji.” (1 Corinteni 9 :25 u.p.).

Introducere

Mi-am petrecut șase ani din viață într-un oraș din inima Transilvaniei, Târgu-Mureș. Am surprins aspecte pozitive și negative ale orașului, schimbări în bine și în rău și am observat oameni ca peste tot, buni și răi, oameni și oameni de nimic. Însă cu doi ani înainte să părăsesc orașul, am surprins o schimbare interesantă: o clădire din Cetatea medievală a fost decorată și amenajată drept noua Casă a Căsătoriilor. În interior locul era unul inedit, predominant auriu, cu douăsprezece candelabre somptuoase, cu mobilier și o parte din obiecte de decor reconștuite. Totul a fost rafinat cu stil aparte astfel încât decorul să încânte omul prezent

în acel spațiu. Dar... aceasta este o clădire, undeva...

Killian Jornet Burgada are 1,71 metri înălțime și cântărește 58 de kilograme. Născut în 1987 în Sabadell, Catalonia, a crescut în umbra Pirineilor spanioli. La vârsta de 5 ani a urcat Aneto, cel mai înalt vârf din Pirinei. Dintre numeroasele lui realizări: cvadruplu campion al unui circuit de ski, a câștigat de trei ori istovitoare competiție Ultra Trail du Mont Blanc, iar în 2011 a câștigat cea mai veche cursă de 100 de mile din lume din California. A stabilit recorduri de viteză pe mai multe trasee montane din întreaga lume, inclusiv în Kilimanjaro, cel mai înalt vârf din Africa. A fost decorat de multe ori, însă în 2014 a fost desemnat drept „Aventurierul anului”.

O clădire decorată și un sportiv de duranță decorat cu mul-

tiple premii. Și totuși, ce înseamnă a decora? A decora înseamnă a împodobi o clădire, o cameră, o sală, un obiect cu diverse ornamente sau a acorda cuiva o decorație, un premiu, o medalie, ceva particular. Și totuși, să fie doar atât? Răspunsul DEX-ului omite un aspect: timpul! Cât timp rezistă ornamentul? Cât timp are valoare premiul primit sau medalia obținută? Sub tutela timpului, lucrurile noi se deteriorează, premiile își pierd din valoare. Deși oamenii încearcă să le păstreze vii în memorie, nimic nu a fost, nu este și nu va fi veșnic sub soare.

O altfel de decorare...

Cartea Cărților nu prezintă în mod direct cuvântul decorat, dar acesta reiese în mod indirect din tema centrală a Bibliei: salvarea omului prin puterea lui Iisus care a murit, a înviat și ple-

dează în favoarea omului. Decorat înseamnă salvat, mântuit, biruitor. Decorat înseamnă să fii copil al lui Dumnezeu: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (1 Ioan 1:12,13).

Dumnezeu are un scop cu mine și cu tine, acela de a-L proslăvi pe El cu viața noastră. Dumnezeu dorește astăzi să decoreze un caracter în viața mea și a ta, un caracter bun care „este mai presus decât posesiunile trecătoare, iar formarea acestuia este cea mai nobilă lucrare în care se pot angaja oamenii”. (*Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, pag 545).

Dar să săpăm puțin mai adânc în contextul caracterului. „Caracterul nu este reprezentat de însușirile morale pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Acestea sunt talente pe care noi trebuie să le dezvoltăm și care vor forma un caracter nobil numai dacă sunt cultivate în mod responsabil. Un om poate ține în mână semințe prețioase, dar acele semințe nu sunt o livadă de pomi fructiferi. Înainte de a deveni copac, sămânța trebuie să fie plantată. Minte este grădina; caracterul constituie roadele. Dumnezeu ne-a dăruit însușiri pe care noi urmează să le cultivăm și să le dezvoltăm. Conduita noastră ne determină caracterul. Cultivarea acestor însușiri, astfel încât să se armonizeze și să formeze un caracter de valoare, este o lucrare pe care nimeni altcineva nu o va putea realiza în locul nostru.” (*Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, pag 545).

„Un caracter nobil se formează prin bătălii aspre cu sinele. Domnul Hristos nu ne-a asigu-

rat în nici un fel că ajungerea la desăvârșirea caracterului este o lucrare ușoară. Un caracter nobil și bine dezvoltat nu constituie o moștenire ereditară. El nu apare în mod întâmplător, ci se dobândește printr-un efort personal, prin meritele și harul lui Hristos. Dumnezeu oferă talente, capacități intelectuale, dar noi ne formăm caracterul. Caracterul se formează în bătălii grele și aspre cu eul. Împotriva tendințelor ereditare trebuie lansate atacuri neîntrerupte și nici o trăsătură nefavorabilă de caracter nu trebuie să rămână necorectată.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 331).

Evrei 11

Înainte de anul 96 d.Hr, Dumnezeu îi poruncește unui erudit, Pavel, să scrie o epistolă către evrei și implicit către noi astăzi. Capitolul 11 al epistolei către Evrei este „capitolul decorării”. Acesta începe prin a descrie credința ca fiind „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” și se încheie prin făgăduința primirii premiului de către cei credincioși. Între cei doi poli capitolul conține un segment pe care sunt înșirați cronologic eroi biblici al căror caracter L-a proslăvit pe Dumnezeu. Unii sunt amintiți pe nume, iar alții se înscriu în versetul 32: „căci nu mi-ar ajunge timpul să vorbesc ...și de prooroci”.

Enoh

Numele Enoh l-am auzit prima dată în copilărie și de fiecare dată când recapitulez istoria sa succintă rămân uimit, deoarece umblarea sa este fără pată. „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ ca să nu vadă moartea.

Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de moartea sa primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11:5).

„Despre Enoh este scris că a trăit șaiszeci și cinci de ani și a avut un fiu. După aceea, el a umblat cu Dumnezeu încă trei sute de ani. În timpul acestor primi ani, Enoh îl iubise pe Dumnezeu și avusese temere de El, păzind poruncile Sale. El a fost unul din șirul de bărbați sfinți, păstrători ai adevăratei credințe, strămoși ai seminției promise. De pe buzele lui Adam el a învățat istoria cea întunecată a căderii și bucuria harului lui Dumnezeu, așa cum era văzută în făgăduința făcută și el s-a încrezut în Răscumpărătorul care urma să vină. Dar, după nașterea primului său fiu, Enoh a ajuns la o experiență mai înaltă; el a fost atras într-o mai strânsă legătură cu Dumnezeu. El și-a dat seama mult mai bine de obligațiile și răspunderea sa ca fiu al lui Dumnezeu. Dragostea infinită și de nepătruns a lui Dumnezeu prin Hristos a devenit zi și noapte, subiectul meditației sale; și, cu toată căldura

sufletului său, el a căutat să descopere această dragoste aceloră în mijlocul cărora trăia.” (*Patriarhi și profeți*, p. 76).

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.” (Matei 5 :8).

Timp de trei sute de ani, Enoh a căutat curăția sufletului, pentru ca să poată fi în armonie cu Cerul. Timp de trei veacuri, el a umblat cu Dumnezeu. Zi de zi el a tânjit după o mai strânsă legătură cu El; comuniunea cu El a devenit tot mai strânsă, până când Dumnezeu l-a luat la Sine. El a stat pe pragul lumii veșnice, și între el și țara celor fericiți nu mai era decât un singur pas; acum, porțile s-au deschis și umblarea lui cu Dumnezeu, atât de mult practică pe pământ, a continuat, și el a trecut prin porți în cetatea cea sfântă – primul dintre oameni care a intrat aici.” (*Patriarhi și profeți*, pp. 79, 80).

Moise

Particular față de alte personaje biblice din „galeria credinței”, istoria lui Moise este descrisă pe parcursul a patru cărți. În plus, conține câteva aspecte din copilăria sa. Moise își găsește un loc în inima tinerilor prin blândețea sa și prin puterea mentală fără egal. Crescut parțial de mama sa și parțial la curtea împăratului Egiptului, Moise face o alegere șocantă din punct de vedere omenesc. Dar dincolo de lucrurile trecătoare, Moise a dorit să fie decorat de Dumnezeu pentru veșnicie: „Prin credință, Moise când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.” (Evrei 11:24-26).

„Moise fusese învățat cu privire la răsplata de pe urmă, ce avea să fie dată slujitorilor umili și ascultători ai lui Dumnezeu, și, prin comparație, pentru el câștigul lumesc nu avea nici o valoare. Palatul magnific al lui faraon și tronul monarhului erau ademenitoare pentru Moise, dar el știa că plăceri păcătoase, care-i făceau pe oameni să uite de Dumnezeu, se aflau la curțile domnești. El privea dincolo de palatul luxos, dincolo de coroana împăratului, la onorurile cele mari ce vor fi date sfinților Celui Prea Înalt, într-o împărăție nemănjită de păcat. Prin credință, el a văzut o coroană nepieritoare pe care Împăratul cerurilor o va așeza pe fruntea biruitorului. Această credință l-a făcut în stare să se depărteze de domniile aces-

tei lumi și să se unească cu poporul cel umil, sărac și disprețuit, care a ales să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât să slujească păcatului.” (*Patriarhi și profeți*, p. 246).

Un alt exemplu

În secolul I, în Tarsul Ciliciei se naștea Pavel, un bărbat care urma să devină un instrument potrivit prin care Dumnezeu va răspândi Evanghelia la neamuri. Viața lui cuprinde două faze: una de prigonitor și una de ucenic.

În epistola către Corinteni, capitolul 9, versetele 24 și 25, Dumnezeu consemnează prin Pavel următoarele: „Nu știți că toți cei ce alergă în locurile de alergare, toți alergă, dar numai unul primește premiul? Alergați dar în așa fel, ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate vesteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji”.

„Dintre toate jocurile instituite de greci și romani, alergarea – cursele de întrecere – era jocul cel mai vechi, dar și cel mai mult prețuit. Astfel de competiții erau urmărite de împărați, nobili și oameni de stat. La ele luau parte tineri de rang mare și bogați și ei nu se dădeau înapoi de la nici un efort sau disciplină care ar fi de trebuință spre a putea câștiga premiul.” (*Istoria faptelor apostolilor*, p. 309).

„Pavel prezintă contrastul dintre cunună de lauri ce se vestejește, primită de biruitor cu ocazia alergării, și cunună nemuritoare a slavei, care va fi dată celui ce biruiește în alergarea creștină. Ei fac lucrul acesta, declară el, pentru o cunună care se poate vesteji; noi să facem

lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji. Pentru a câștiga un premiu pieritor, alergătorii nu cruțau nici oboseala, nici înfrânarea. Noi ne luptăm pentru un premiu infinit mai valoros, și anume cununa vieții veșnice. Deci, cu atât mai mult, noi trebuie să fim mai cu grijă în străduința noastră și mai din toată inima în sacrificiul și abnegația noastră”. (*Istoria faptelor apostolilor*, p. 312).

La jocurile de obște era o notă de tristețe: doar unul câștiga. Doar unul era decorat. Spre deosebire de această situație, Dumnezeu invită pe fiecare dintre noi să alergăm către premiul chemării cerești. Asta da decorare! Și încă una veșnică! Alergarea mea și alergarea ta pentru a câștiga acest premiu se conturează deci în formarea caracterului. Alege astăzi să îți formezi un caracter pentru slava lui Dumnezeu!

Concluzie

Dragi tineri, Dumnezeu a prevăzut totul ca tu și eu să fim decorați pentru veșnicie. Sunt eu dispus să accept aceasta? Ești tu dispus să accepți aceasta?

În încheiere aș dori să îți las o licărire a ceea ce înseamnă să fii decorat pentru veșnicie, un gând cu privire la atmosfera celor mântuiți, pe care doresc să-l păstrezi în inima ta pentru tot restul vieții: „Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și bucurie pulsează prin vasta creație. De la Acela care a creat toate lucrurile se revarsă viața, bucuria și fericirea prin toate domeniile spațiului infinit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire” (*Marea luptă*, p. 556).

Sumar

- ✓ Privește conceptul de a decora sub perspectiva veșniciei!
- ✓ Pentru a fi decorat pentru veșnicie important este caracterul!
- ✓ Mijlocul pentru a primi premiul chemării cerești este credința!
- ✓ Recitește capitolul decorării (Evrei 11) pentru a prinde curaj!
- ✓ Formarea caracterului este cea mai nobilă lucrare în care se pot angaja oamenii!
- ✓ Enoh - cei care se pregătesc să fie decorați de Dumnezeu, fac un lucru: umblă zi de zi cu Dumnezeu!
- ✓ Deși lucrurile trecătoare sunt atrăgătoare, sunt construite pe nisip mișcător!
- ✓ Alege-L pe Dumnezeu în detrimentul comorilor Egiptului!
- ✓ Privește prin credință viața viitoare!
- ✓ Dumnezeu te decorează mai mult decât ai visat vreodată!

Amin!

„Există o lucrare plină de zel
ce trebuie făcută în veacul acesta,
iar părinții trebuie să-și educe copiii
să fie și ei părtași la aceasta.
Cuvintele lui Mardoheu, adresate Esterei,
se pot aplica bărbaților și tinerilor de
astăzi: „Și cine știe dacă nu
pentru o vreme ca aceasta
ai ajuns la împărăție”.
Tinerii trebuie să câștige
tărie și caracter,
ca să poată fi de folos.”
— Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 321.

ULTIMA GENERATIE

Ediție specială

*Pentru o vreme
ca aceasta*

*Săptămâna de rugăciune pentru tineret
19-28 februarie, 2021*